ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ — 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ — БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 239. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 23-го ГРУДНЯ 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, DECEMBER 23, 1975 No. 239. VOL. LXXXII.

СУЖК відбула загальні збори, В. Дідюк переобраний на голову

Торонто (СУЖК). — Чергові звичайні річні Загальні збори Спілки Українських Журналістів Канади (СУЖК) відбулися тут у приміщенні Інституту св. Володимира у середу, 10 грудня. В загальних зборах взяло участь 15 членів Спілки з 17 мандатами. Збори відкрив голова СУЖК ред. В. Дідюк о год. 8-ій вечора. На його заклик присутні вшанували вставанням з місць і одноxвилинною мовчанкою пам'ять друзів-журналістів, які відійшли у вічність у 1975 році: кількакратного голови СУЖК ред. Василя Софронова-Левицького, д-ра Михайла Сосновського і ред. Олександра Моха. Дальшими діловими нарадами керував ред. Ол. Матла, протоколував В. Макар. Звідомлення з праці управи СУЖК за минулий рік склали: ред. М. Гавриш — секретар, Ірина Макарик за молодіжну секцію СУЖК, ред. В. Дідюк — голова Спілки який склав теж звіт фінансовий за неприсутнього касира Христину Туркевич. Звіт Контрольної Комісії відчитав ред. В. Солонинка.

Василь Дідюк

СУЖК нараховує 96 членів, з чого 36 живе у Торонті. Управа мала впродовж року 6 засідань. Видано і розіслано 12-те число офіціозу „Український Журналіст", влаштовано традиційний лютневий „Равт української преси і радіо". Управа СУЖК брала участь в імпрезах і урочистостях українських організацій, видала зі своєї каси 1,175 дол. на загально-національні і культурні цілі та 1,070 дол. на Енциклопедію Українознавства.

Всі ці та інші справи і проблеми СУЖК були передискутовані зборами, після чого одноголосно уділено абсолюторію уступаючій управі та обрано нову управу у складі, запропонованому Номінаційною комісією: В. Дідюк — голова, А. Івахнюк — заступник голови, М. Гавриш — секретар, М. Фіґоль скарбник, М. Липовецький — член. Контрольна комісія: В. Макар, М. Селешко, В. Солонинка.

В „Різному" прийнято до відома, що черговий „Равт української преси і радіо" відбудеться в Торонті 21-го лютого 1976 року. Зобов'язано управу навести лад т. зв. паперових членів. Висловлено погляд про доцільність поширити у майбутньому ділову каденцію до двох років.

Понад $27,000.00 на УНФонд в грудні ц. р.

ПО ДЕНЬ 30-ГО ЛИСТОПАДА ВПЛИНУЛО	$58,921.49
ВІД 1-ГО ДО 19-ГО ГРУДНЯ ЗІБРАНО	$27,020.50
РАЗОМ СТАН УНФОНДУ НА 19 ГРУДНЯ	$85,941.99

Ню Йорк. — З Канцелярії Українського Конґресового Комітету Америки інформують, що загальна сума зібраного в цьому році Національного Датку по день 19-го грудня осягнула суму $85,941.99. В цю суму входять вплати, надіслані Відділами УККА, як також поодинокими організаціями і особами безпосередньо до Канцелярії УККА. Канцелярія на всі вплати пересилає поквітування відворотною поштою. Поіменний список всіх Платників буде своєчасно проголошений окремо в „Конґресових Вістях УККА".

В останньому тижні такі Відділи УККА переслали збірки Національного Датку: Ірвінґтон, Нюарк — $1,050.00 (голова Я. Рак, референт збірки — В. Василів); Ню Йорк Метрополітальний Відділ — $1,020.00 (голова адв. Р. Гуглевич, референти збірки Л. Пришляк, Р. Крупка і К. Василик); Балтимор — 650.00 (голова інж: Б. Саламаха, ріферент збірки Т. Попович); Ютика, Н. Й. — $630.00 (голова інж. Я. Яцковський, референт збірки В. Величко); Ню Гейвен, Конн., — $565.00 (голова — д-р М. Снігурович, референт збірки І. Стратичук); Вашінґтон — $510.00 (голова — полк. В. Рибак, референт збірки — інж. Ст. Демчишин); Джерзі Сити — $480.00 (голова д-р Є. Котик, референти збірки — Ст. Миколишин, В. Білик, Гр. Бура); Йонкерс — $420.00 (голова Л. Кокодинський, референт — Ст. Ґаврилюк); Оборн, Н. Й. — $300.00 (голова С. Гусак); Рочестер, Н. Й. — $260 (голова Р. Куціль, референт збірки М. Гудзоватий); Ню Бронсвік, Н. Дж. — $260 (голова інж. М. Яцусь, референт збірки — М. Мостовий); Маямі, Флорида — $170.00 (голова М. Хомяк, референт збірки — С. Венґльовський); Пассейк - Кліфтон, Н. Дж. — $170.00 (голова С. Палідович, референт збірки — Ст. Покора); Клівленд, Огайо — $160 (голова д-р Б. Футей, референт збірки — Ю. Коцюмбас); Картерет, Н. Дж. — $125.00 (голова — Б. Принада, референт збірки — І. Кушнір); Норвич, Конн. — $125.00 (голова М. Тихловець); Бостон, Масс. — $100.00 (голова інж. К. Гусак, референт збірки — С. Кайко).

В останньому тижні вплинули також більші індивідуальні пожертви. І так: Ярослав Стецюк із Літлтон, Колорадо — $300.00; по $100.00 надіслали: ОДВУ — Централя Ню Йорк; „Самопоміч" Кредитова Кооператива, Ню Йорк; Українські Злучені Організації — Відділ УККА — Клівленд, Огайо; та особисто — Отець д-р В. Пеліх, Богдан Біраковський, Филимон Пінясь; $90.00 надіслала пані О. Лотоцька - Решетило.

Нижче подані члени Екзекутиви УККА вплатили свій національний Даток по $50.00: проф. Лев Добрянський, Йосип Лисогір, о. шамб. Мирослав Харина, Володимир Мазур, проф. Богдан Гнатюк, Ігнат Білинський, Богдан Казанівський, Уляна Дячук, Антін Драґан, д-р Володимир Душник, д-р Володимир Ґалан, д-р Петро Стерчо, Михайло Шашкевич, Володимир Сохан, Іван Базарко.

Між збірками, що наспіли до УККА, були такі вплати по $50.00: Відділ УККА, Ютика, Н. Й., д-р Еміліян Тиховський, д-р Марко Олесницький, Володимир Піснюк, мґр Богдан і Мирослава Скаськів, Михаєло Шпонтак, Андрій Пеленський, Омелян Качмарський і д-р Ярослав Моцюк.

КОНҐРЕС І ПРЕЗИДЕНТ ПОГОДИЛИСЯ ЩОДО ЗМЕНШЕННЯ ПОДАТКІВ

Вашінґтон. — Минулої п'ятниці, 19 грудня, президент Джералд Форд і Конґрес дійшли до порозуміння щодо продовження зменшення федеральних податків протягом перших 6-ох місяців 1976-го року, після того, як законодавці обіцяли зменшити також видатки федерального уряду, але застерегли собі право збільшувати або зменшувати ці видатки, якщо цього вимагатимуть економічні обставини. Таким чином компромісово розв'язано конфлікт, який загрожував підвищенню податків з початком наступного року, що могло мати дуже неґативний вплив на економіку ЗСА. Як відомо, Президент минулого тижня наклав „вето" на законопроєкт, який пропонував продовжити зменшення податків під час 1976 року, але не містив постанови щодо зменшення видатків уряду, а Палата Репрезентантів підтримала це „вето". Натомість новий проєкт містить додаток, який заявляє, що у фіскальному році 1977, який розпочнеться 1 жовтня, законодавці проголосують зменшити видатки уряду на ту саму суму що й податки, якщо Конґрес вважатиме що на це дозволяє економічна ситуація.

Президент Форд заявив, що задоволений із нового законопроєкту та сказав, що незабаром підпише його. Хоча в додатку до нового законопроєкту обидві Палати Конґресу обіцяли зменшити видатки щойно у фіскальному році 1977, а також залишили відкритою можливість що можуть змінити свою гадку, якщо цього вимагатимуть обставини, то Білий Дім вважає новий проєкт „моральною перемогою" президента Форда. У 1976-му році податки будуть зменшені на 16.8 більйона долярів і ці зменшення стосуватимуться індивідуальних платників і корпорацій.

Сенат проголосував припинити допомогу для Анґоли

Вашінґтон. — Минулої п'ятниці, 19-го грудня, Сенат 54-ма голосами проти 22 проголосував резолюцію, яка пропонує припинити будьяку дальшу військову допомогу ЗСА для антимарксистської фракції в Анґолі. Того самого дня президент Джералд Форд заявив, що рішення Сенату являє собою „трагедію для всіх країн, безпека яких залежна від З'єднаних Стейтів", та закликав законодавців відкликати своє рішення. Він сказав, що якщо законодавці не зроблять цього, то їхнє рішення може дуже „пошкодити національним інтересам ЗСА". Президент також і в суботу, 20 грудня, гостро таврував рішення Сенату, та заявив, що масова військова допомога Совєтського Союзу марксистській фракції в Анґолі є „шкідливою для політики детанту" і що присутність кубинських військових частин в тій африканській країні робить неможливим поліпшення відносин між Вашінґтоном і Гаваною. Президент заявив, що СССР витратив великі суми грошей на допомогу марксистській фракції, а Куба післала до Анґоли 4 до 6 тисяч вояків. День раніше президент Форд запитував сенаторів, як можуть ЗСА, „наймогутніша потуга світу", дозволити на те, щоб Совєтський Союз і Куба без перешкоди вмішувалися у внутрішні справи Анґоли, а в той самий час Америка відмовляє допомогу для більшості населення тієї африканської країни, яке тільки хоче тієї допомоги для самооборони.

Анґольські комуністи дякують Москві і Кубі за допомогу

Гавана, Куба. — Виступаючи тут на з'їзді Комуністичної партії Куби, член Політбюра так званого Популярного Руху за визволення Анґолі, Люсіо Ляра, використав нагоду, щоб публічно подякувати Совєтському Союзові і Кубі за їхній „конкретний акт" допомоги для „визвольних сил" Анґолі. Анґольський представник заявив, що „совєтська і кубинська допомога внеможливили французьким і американським танкам і гарматам, вживаним тепер „африканськими експансіоністами", вчинити інвазію на Анґолю". Люсіо Ляра дякував при тому також урядам Мозамбіку, Конґо, Ґвінеї Біссау, Кеп Верде, Ґвінеї і Альжиру за те, що вони „відгукнулись на заклик керівництва Популярного Руху і прийшли з конкретною допомогою тепер самостійній Анґолі".

СОВЄТСЬКИЙ АМБАСАДОР ПРОТЕСТУЄ ПРОТИ УКРАЇНСЬКИХ ДЕМОНСТРАЦІЙ В КАНАДІ

Оттава. — Александр Яковлєв, совєтський амбасадор в Канаді, в інтерв'ю з кореспондентом місцевої газети „Ди Ситізен" закинув канадському урядові, що нібито не дає належної охорони совєтській амбасаді, бо дозволяє українцям Канади демонструвати коло амбасади, що минулого року довело до побиття шиб в тому будинку, а також до того, що українці недавно замкнули браму ланцюгами саме в час, коли до амбасади мали прибути гості на прийняття. А. Яковлєв та інші речники совєтської амбасади також нарікали, що нібито канадський уряд дозволяє „українським сепаратистам" вживати Радіо Канада для передавання „антисовєтського матеріялу".

Щодо охорони совєтської амбасади, А. Яковлєв заявив, що та амбасада повинна одержувати „таку саму охорону, яку одержує канадська амбасада в Москві". Речник канадського уряду натомість заявив, що випадки коло совєтської амбасади спричинені тим, що в Канаді дозволені мирні демонстрації та канадські поліційні чинники не уповноважнені задержувати і допитувати всіх осіб, які входять до амбасади, або проходять мимо неї, як це роблять совєтські чинники коло канадської амбасади в Москві.

Відносно закиду совєтських речників, що „українські сепаратисти" нібито „використовують для своїх власних цілей" передачі Радіо Канада, замість подавати інформації, які цікавили б населення СССР, Елен Бравн сказав, що ці коментарі віддзеркалюють різноманітні погляди, які існують в Канаді. Бравн обороняв об'єктивність передач Радіо Канада, бо речники совєтської амбасади заявили, що передачі „Голосу Америки" є нібито більш об'єктивними та інформативними, ніж передачі канадського радіо.

Ширшу інформацію про цей совєтський протест та вияснення речників канадського уряду подав „Ню Йорк Таймс" та інші американські газети у своїх виданнях в понеділок, 22 грудня 1975 р.

У Бріджпорті відбулася велика маніфестація в обороні людських прав

Бріджпорт, Конн. (Ігор Пендаківський). — Заперечення людських прав в Совєтському Союзі було предметом великої маніфестації, яка відбулася тут 10 грудня в „День Людських Прав". Маніфестація була спонзорована Комітетом для Людських Прав, який був недавно створений в цій місцевості. До Комітету увійшли де-До місцевих організацій, а саме: Інтернаціональний Інститут Коннектикат, З'єднана Жидівська Рада Бріджпорту, Осередок Американських Литовців, Товариство Жидівсько - Християнських Жінок, Міністерство Соціяльних Справ Католицької Дієцезії Бріджпорту, Орден Литовців, Рада Церков Бріджпорту, УККА — Відділ Бріджпорту та Товариство Християнських Жінок.

Перед маніфестацією Комітет мав дві інші нагоди представити свою справу публіці. Насамперед відбулася пресова конференція, в якій взяли участь представники усіх організацій в Комітеті. Українців репрезентували Андрій Хруцький та Ігор Пендаківський. Також відбулася програма в радіо, в якій взяв участь інж. М. Стахів і два представники інших організацій. При обидвох нагодах українська справа була добре представлена.

Основним вислідом праці Комітету була маніфестація. Почалась вона молитвою, яку провів о. монс. І. Тунік, представник єпископа Бріджпорту. Відкрив маніфестацію голова Комітету для Людських Прав, Андрій Боман. Пояснюючи причину створення цього Комітету, він сказав: „Ми віримо, що Совєтський Союз є вразливим на світову опінію. Настав час, щоб американці голосно висловили свою думку в цій справі, яка є центральним і основним принципом свободи і волі кожної особи".

Першу доповідь виголосив о. К. Пуґовісіус з Балтімору, Мд., директор Католицької Конференції Етнічних і Сусідських Справ. Обмежуючись до теми релігійних переслідувань, він вияснив, як Совєтський Союз провадить лицемірську політику в справах релігії. Згадуючи, що конституція Совєтського Союзу теоретично дозволяє свободу релігії та її розвиток, як також свобідну участь у релігійних відправах совєтські власті постій-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Проф. Всеволод Ісаїв очолює Канадську Асоціяцію Етнічних Студій

Вінніпеґ (А.М.). — Під час Конференції, яка відбулася тут 24-26 жовтня ц.р., проф. д-р Всеволод Ісаїв був обраний, вже вдруге, на президента Канадської Асоціяції Етнічних Студій (Canadian Ethnic Studies Association) КАЕС це загально-канадське, наукове товариство, завданням якого є вивчання історії, суспільних та культурних процесів серед етнічних груп в Канаді. Члени Товариства це переважно професори університетів. Д-р В. Ісаїв є професором соціології на Торонтонському Університеті. Він очолює теж Наукову Раду УСІ — Українського Соціологічного Інституту в Ню Йорку та є редактором соціологічного Збірника: „Українці в американському та канадському суспільствах".

Проф. Всеволод Ісаїв

Конференція у Вінніпезі була присвячена темі: „Канадська етнічна мозаїка і шукання ідентичности". Були відчитані доповіді про етнічний плюралізм, іміґраційні процеси, психологічний розвиток дитини в етнічних групах Канади, про нові рухи серед канадських індіян та про канадських менонітів. Професор В. Ісаїв виголосив доповідь на тему: „Формування етнічности в технологічному суспільстві".

Під час конференції відбулося також окреме засідання авторів історій етнічних груп у Канаді. Якраз тепер ці автори є в процесі писання історій 22-ох етнічних груп між ними й історії українців у Канаді. Редактором історії українців є проф. Іван Лисяк-Рудницький та проф. Манолі Р. Люпул. Праці ці спонзоровані Канадським Державним Департаментом Секретаріяту й Громадянства. Цей Департамент дав також фінансову допомогу для переведення Конференції. Конференція тривала два і пів дня.

Українці взяли участь у конференції про зміни в населенні і національне питання в СССР

Ню Йорк, (В.П.). — З рамени Програми Національних Проблем в Совєтському Союзі при Колюмбійському Університеті під керівництвом проф. Едварда Алворта відбулася тут 5 і 6 грудня ц.р. конференція, яка розглядала демографічні процеси в Совєтському Союзі та їхнє відношення до національного питання.

На конференції, якою проводив проф. Роберт Луїс із Колюмбійського Університету, 10 науковців спеціялістів географії, демографії, історії, політичних наук, економії, соціології і мовознавства виголосили доповіді.

Одна частина доповідачів заступала думку що зміни в населенні є головним фактором, що визначає розвиток національних процесів в Совєтському Союзі, друга частина знову заступала думку, що культурні і політичні фактори є вирішальні.

З українських науковців на конференції доповіді виголосили проф. Роман Шпорлюк на тему: „Асиміляція, урбанізація і преса, Україна і Білорусь після 1945 р." і д-р Анна Процик на тему: „Питання зміни в населенні в дисидентській літературі".

В конференції взяло участь велике число українських професорів із ЗСА і Канади.

Матеріяли із конференції вийдуть друком окремою книжкою.

Нова управа СУСТА інформує про дальші пляни діяльности

Джерзі Сіті. — Згідно з довголітньою традицією та в цілях вдержання і поширення добрих відносин з українськими установами, чотиричленна делеґація новообраної управи Союзу Українських Студентських Товариств Америки (СУСТА) відвідала минулої п'ятниці, 19 грудня, головну канцелярію Українського Народного Союзу та Видавництво „Свободу" і в розмовах з головними урядовцями та редакторами поділилася плянами СУСТА на найближчу мету.

Делеґація, очолювана новообраним президентом СУСТА Юрієм Серантом включала ще Галю Тарнавську, віцепрезидента (схід), Олю Піскор, секретарку, і Зоряну Писарівську, референтку публічних зв'язків.

Поінформувавши коротко про перебіг 16-го Конґресу СУСТА, який відбувся в Колледж Парк, Мериленд, в днях від 27 до 30 листопада, члени делеґації заявили, що першим завданням новообраної управи є нав'язати близький контакт не тільки з поодинокими громадами, але й з індивідуальними студентами, особливо тими, які ще не є зорганізовані в сітці 50-ох громад і клюбів. З уваги на те, що велика кількість постійно зростаючої студентської молоді не є вповні свідома значення зорганізованого українського студентського руху та його завдань і ролі як складової частини громади — як це, до речі, виказав останній Конґрес — новообрана управа старатиметься вже в перших місяцях своєї дворічної каденції включити в рамки СУСТА якнайбільше незорганізованих студентів. Це управа плянує робити двома способами: поповненням рядів вже існуючих студентських товариств і зорганізованням нових клюбів та громад там, де є на це конкретні можливості. В тій цілі, говорили члени делеґації, створено ще один пост в новій Управі, а саме пост віцепрезидента для західних стейтів, де останніми роками є прояви сильної активізації українського студентства.

Під час відвідин у „Свободі". Сидять (зліва): Оля Піскор, Галина Тарнавська, Юрій Серант і Зоряна Писарівська. Стоять (зліва): ред. Ігор Длябога і ред. Зенон Снилик.

В дальшому члени делеґації інформували про встановлення кількох проєктів крайового масштабу, які об'єднували б як поодинокі громади, так і студентство в цілому в спільних акціях; про конечність активної участи студіюючої молоді в політичному житті ЗСА, особливо в 1976-ому, виборчому році; про участь у святкуваннях 200-річчя Американської Незалежности і 100-річчя Українського поселення в ЗСА; про дальші і більш інтенсивні заходи для створення товариства алюмнів СУСТА; про видавничу діяльність, особливо поширення журналу „Призма" та інші пляни внутрішньо - організаційного і зовнішнього пор'ядку.

Головна Управа „Самопомочі" зробила підсумки своєї дворічної праці

Ню Йорк (в. с.) — Головна Управа „Самопомочі" на своєму останньому в 1975-му році засіданні, яке відбулося тут у власному домі 15 грудня, зробила підсумки своєї дворічної праці при кінці її каденції та запланувала відбути черговий З'їзд Делеґатів 10-го квітня 1976 року. Після звіту голови мґра Євгена Лозинського, який проводив нарадами, та звіту фінансового референта інж. Івана Гурика, головний секретар д-р Василь Палідвор подав вичерпний перегляд праці Головної Управи „Самопомочі" та її Відділів за останні два роки, присвячуючи окрему увагу ділянкам організаційній, суспільної опіки та зовнішніх зв'язків.

В організаційній ділянці, як звітував секретар, мала централя труднощі у зв'язку з браком фінансів, потрібних для відвідин Відділів та громад, в яких можна б заснувати нові Відділи. Ствердивши, що особистий контакт є для активізації Відділів і засновування нових конечним, Головна Управа вирішила відбувати частіше районові конференції представників Відділів та кредитових кооператив, спонзорованих Відділами „Самопомочі", як також делеґувати представників Головної Управи на такі конференції і річні збори Відділів. Збірка пожертв на Фонд Потребуючих не дала досі сподіваних вислідів і покищо її сума менша, як в минулому році, бо все ще деякі Відділи не перевели збірки. Головна Управа обговорила теж фінансові труднощі видавання журналу „Наш Світ" після значного подорожіння паперу і коштів друку, коли ціна передплати залишилась такою самою для членів по 2.00 дол., а для не членів по 2.50 дол., із рівночасним зменшенням числа предплатників. У зв'язку з цим порушено справу співпраці з кредитовими кооперативами, які мали б поміщувати статті про їхню діяльність та поширювати цей журнал допомогою в предплаті своїм членам.

Окремо у звітах підкреслено, що у звітовому часі була добре наладнана ділянка інформації про діяльність „Самопомочі", бо про всі наради та рішення Головної Управи були своєчасно поміщувані вістки в пресі, зокрема у „Свободі", що дало можність членству „Самопомочі" та громаді слідкувати за діяльністю цієї допомогової установи.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n., Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Побажаний компроміс

Накладене президентом Фордом „вето" на законопроєкт, який пропонував продовжити на 1976-ий рік зменшення у федеральних податках для індивідуальних платників і корпорацій, та неспроможність Палати Репрезентантів уневажнити це „вето" в половині минулого тижня, фахівці і публічна опінія зустріли із зрозумілим затривоженням. То ж не диво, що в останній хвилині таки прийшло до пропонованого компромісу між Білим Домом і Капітолем.

Ряд чільних економістів із приватного сектора твердили, що якщо в 1976-му році зростуть податки, то це може серйозно послабити дотеперішню тенденцію „видужання" економіки від найгіршої рецесії від 1930-их років. Вони вказували, що критичним фактором у дальшому поліпшенні економічної ситуації є пересічний споживач. Якщо його податки зросли б, то не тільки зменшиться його покупна спроможність, але може бути підкопане його довір'я, що уряд ЗСА може задовільно розв'язувати економічні проблеми і тоді, замість купувати продукти американських фірм, він буде заощаджувати гроші. А це спричиниться до того, що американські підприємства будуть змушені зменшити свою продукцію та звільнити велику кількість робітників. Як відомо, безробіття вже і так є на досить високому рівні, а новий зріст в кількості безробітних і зменшення продукції можуть знову звернути економіку ЗСА на шлях до рецесії.

З цього добре здавали собі справу, як Президент, так і Конгрес. Отже, йшлося головно про знайдення якоїсь формули, що „зберегла б лице" однаково, як Капітолю, так і Білого Дому, і таку формулу приготовила Сенатська фінансова Комісія. Запропонований нею і схвалений Конгресом законопроєкт продовжує податкове зменшення на 17 більйонів долярів з незобов'язуючою постановою Конгресу, що він своєчасно розгляне можливість зменшення на таку саму суму федеральних видатків, якщо на це дозволить економічна ситуація країни.

Схваленням нового законопроєкту всі виграли: Конгрес і Білий Дім „зберегли своє лице", а платники податку свої ощадності — побажаний різдвяносвяточний подарунок від своєї „влади народу, через нарід і для народу".

Наш виклик

В Західній Україні між двома світовими війнами був прийнявся добрий для народної справи звичай викликів: громадянин чи установа складали пожертву на інвалідів, Рідну школу, „Просвіту" чи іншу добру ціль і рівночасно публічно в пресі „кликали" до такої ж пожертви своїх приятелів, знайомих та інші установи. Викликані так громадяни чи установи відгукувались такою пожертвою і зі свого боку викликали знову своїх приятелів і знайомих, і так розгорталася своєрідна ланцюгова збірка, що охоплювала все ширші і ширші кола громадянства.

В Америці, на жаль, таких викликів не практикується з тієї простої причини, що вони в обставинах могли б бути протизаконні, бо становлять індивідуальний публічний натиск, отже порушують гарантовану Конституцією недоторканість особи. Тим не менше такі неособові виклики практикується проголошуванням списків жертводавців, а публічна опінія може в цьому дуже допомогти.

Наведемо конкретний приклад. Саме тепер розгортається збірка Національного Датку до Народного Фонду Українського Конгресового Комітету Америки. Списки всіх жертводавців будуть своєчасно проголошені в окремих „Конгресових Вістях" УККА, але тепер, під час збіркової кампанії, „Свобода" кожного понеділка друкує передавані з канцелярії УККА тижневі збірки і при цьому на першій сторінці друкує всіх тих жертводавців, що в тому тижні пожертвували по п'ятдесят і більше долярів. Було б дуже побажано, щоб громада з цими виказами і списками жертводавців уважно знайомилася. Очевидно, що не кожний може собі позволити на таку пожертву і в багатьох випадках п'ять долярів можуть бути більшою пожертвою, ніж п'ятдесят чи навіть п'ятсот долярів. Проте, поодинокі громади, звичайно, орієнтуються у спроможностях своїх мешканців, і уважне слідкування за кожночасним списком жертводавців дасть нагоду зорієнтуватись також у людях та в їх вартості, як свідомих членів громади.

При такому наставленні кожний жертводавець своєю пожертвою рівночасно викликає своїх приятелів і знайомих до такої ж пожертви. А всі наші пожертви сумарично будуть рівночасно нашим викликом ворогові, бо вони призначені в першій мірі на те, щоб допомогти нашому народові тому ворогові протиставитись.

Олександер Домбровський

ТРИВАЛИЙ ОСЯГ

Дуже часто читаємо в українській пресі нарікання, що про нас і український вклад у світову скарбницю культури західній світ мало знає. Головна причина такого невідрадного стану є пов'язана з відсутністю поважних праць з різних ділянок українознавства в неукраїнських мовах, а зокрема англійській. Ми заступаємо думку, що лише поважні видання з українознавчою проблематикою в руках американського і канадійського суспільства, а зокрема наукового світу і студентства, зможуть змінити цей некорисний стан для нашої загальної справи. З приємністю можемо ствердити, що ця справа вже тепер позитивно розв'язується. Тому тиждень ми одержали новий каталог Українського Академічного Видавництва з інформаціями про наші українознавчі видання. Думаємо, українська спільнота з радістю і вдоволенням прийме вістку про появу цілого ряду українознавчих праць англійською мовою.

І так довідуємося, що саме появилася монументальна історія Української літератури з під пера проф. Дм. Чижевського, славіста міжнародної репутації. Ця праця, редагована проф. Юрієм Луцьким з Торонтського університету, начислює 700 сторінок. Ми уважаємо, що Історія літератури проф. Чижевського є одним із найважливіших видань, які появилися в англійській мові. Вона повинна знайтися не лише у всіх бібліотеках ЗСА, Канади і Европи — але також в українських домах, в руках дослідників української літератури. Тут треба підкреслити, що представники другої ґенерації українців в Америці легше сприймають українознавчі праці в англійській мові і її краще розуміють.

Також наші діти, які вже є студентами в американських і канадських університетах, у багатьох випадках зацікавлені поважними працями з українознавчою проблематикою в англійській мові. Саме дуже важливо, щоб запізналися з розвитком української літератури від найдавніших часів аж до нашого століття в насвітленні одного із найвидатніших українських вчених, а заразом славіста світової слави. І може тепер багато з них усвідомить собі великий вклад української літератури в світову скарбницю культури. Нема сумніву, що Історія проф. Чижевського буде мати великий вплив на професорів і студентів, які вчать і досліджують історію слов'янських літератур. Поява цієї монументальної праці виразно показує, що Українське Академічне Видавництво стало на твердий шлях реалізації і видання фундаментальних праць з ділянок українознавства.

Рівночасно в УАВ-ві появилася за редакцією проф. Любомира Винара історична студія „Габсбурги і запорозькі козаки", яка також включає анотований англійський переклад д-ра О. Субтельного „Щоденника Ериха Лясоти" з 1594 року, присвяченого українській козаччині. Це видання під оглядом змісту і оформлення може служити прикладом, як мають видаватися історичні першоджерела. Це перша обширніша праця про ролю українських козаків в міжнародній політиці XIУ стол. і перший англійський переклад Щоденника Лясоти — одного із найважливіших джерел до історії ранньої козаччини.

Крім того УАВ-во у 1975 році видало переклад „Патетичної Сонати" М. Куліша, а в попередніх роках монографію д-ра Данила Струка про Стефаника, переклад „Невеличкої Драми" Підмогильного, переклад „Чорної Ради" П. Куліша і антологію модерних українських оповідань за редакцією проф. Ю. Луцького, який заразом є редактором серії перекладів українських клясиків у УАВ-ві.

Дотепер протягом недовгого часу появилося в УАВ-ві сім поважних англомовних видань. Появилися вони у якнайкращому технічному оформленні так, що є з чим „показатися між люди". На цьому місці треба ствердити, що появилися вони завдяки наполегливій праці д-ра Богдана Винара, президента Видавництва, який поставив собі, як одне з головних завдань, запізнати англомовний світ з українознавчою проблематикою. Проф. Б. Винар мабуть не потребує обширнішого впровадження. З українських професорів в Америці після 1945 р. був він правдоподібно єдиним українцем на пості декана в американському університеті. Д-р Б. Винар є автором ряду високошкільних підручників і монографій, а також дійсним членом УВАН і НТШ. Саме завдяки його енергії і витривалості появляються ці цінні видання на професійному рівні. Це систематична праця провадиться без жадної самореклями і зайвого шуму і без „збірок з капелюхом" серед української громади. Праця надзвичайно важлива, яка приносить конкретні висліди і тривкі здобутки. І тут на нашу думку, українська громада і установи повинні виказати повне вирозуміння і піддержку для праці УАВ-ва. Чи, наприклад, було б важко українським братським союзам або професійним товариствам та іншим установам закупити по кількадесят примірників згаданих праць і подарувати їх американським, канадським, австралійським і европейським університетським і публічним бібліотекам? Як відомо, бібліотеки тепер не мають відповідних бюджетів і з подякою приймуть кожне поважне видання. Чи не могли б українські громадяни з нагоди різних свят подарувати своїм англомовним приятелям і знайомим книжку в англійській мові з українознавчою тематикою і тим самим запізнати їх із перекладами з української літератури або науковими працями з української історії і літератури? Це було б конкретне ширення правди про Україну, наш вклад в світову скарбницю культури. Немає сумніву, що це також мало б позитивний вплив на появу дальших праць з різних ділянок українознавства в Українському Академічному Видавництві. УАВ-во вже пробило велику корисну працю, яка принесла тривалі успіхи. Тепер черга за українською громадою і установами допомогти цій праці і причинитися до її дальшого розвитку.

І. Сеїг

СПРАВЖНЄ ОБЛИЧЧЯ ЛЕНІНА

(2)

Німці дали великі гроші на революцію в Росії. На сторінках 208 через 209 та далі описується, як Скларц привіз згоду Берліну на всі умови, що їх поставив Ленін, приймаючи пропозицію про переїзд через Німеччину. Скларц швидко привіз всі потрібні документи для Леніна, його дружини та тещі, а також для Зінов'єва, що його пізніше Сталін знищив, для його жінки і для Інесси Арманд, любки Леніна. „Документи лежали на обдертому столі, з печатками, фотографіями, освітлені гасовою лямпою. Далі пішли розмови про окремий вагон з пломбами, щоби ніхто до нього не заходив, на 40 осіб, німці погодилися".

Не один раз А. Солженіцин наводить факти про характер Леніна та його безмежну лють у відношенні до всіх, хто не був з ним. В цьому відношенні він був неперевершений, а рівночасно безпринципний: коли треба було грошей для „його партії", тоді не мало значення, якими способами вони здобувалися. В книжці американського автора Гарольда Шукмана подано також багато деталів про грабунки та інші заходи діставати гроші, а також про те, що найбільшими помічниками у Леніна були провокатори, такі як Маліновський, Черномазов, який був редактором „Правди", та інші.

Зокрема велика ненависть була у Леніна до меншовиків. У своїй книжці і В. Н. Іванов згадував також про походження Леніна-Ульянова. Сучасні большевики так само, як він сам, не люблять згадувати про це, але правда є значно гірша, аніж Іванов міг писати у 1928 році. В своєму листі до „Н. И. Таймсу", відомий автор праці про Совети та Росію Л. Фішер писав в 1970 році, що Ленін з походження по бабці — калмик (по лінії батька), а по матері — дід жидівського походження з домішкою шведської крови, а бабка німкеня.

Наведемо збірні нотатки з різних джерел: дід Леніна — швець Ульянов з Астрахані, одружився, за словами Марієтти Шагинян, авторки книги „Сім'я Ульянових", на міщанці калмицького хрещеного роду, прадід Леніна по матері був Д. Бланк, жонатий на шведці Анні Остенд. Дід Леніна А. А. Бланк був хрещеним жидом, мати якого називалася А. І. Грошопф, була німкеня, лютеранка. Вона все своє життя говорила німецькою мовою. Мати Леніна була молодшою донькою з п'яти дочок А. Д. Бланка.

Калмицька кров, як дехто уважає, була головною причиною ненависти до царського режиму, бо серед багатьох не-російських народів імперії калмики постійно багато терпіли. Їх жорстоко переслідували вже від XУIII століття та продовжують утискати сьогодні. Перед Першою світовою війною відбулася велика мандрівка калмиків зі степів Казахстану до околиць Астрахані, на чолі якої була калмицька принцеса. На еміґрації вони брали активну участь у прометеївському русі та були пов'язані з організацією Вільного Козацтва.

Серед калмиків глибоко зберігалися оповідання про часи їх мандрівок не з власної волі, а під примусом царської адміністрації.

До цих підсвідомих почувань Леніна приєднався факт, що його старшого брата повісили за революційну діяльність, але сам Ленін не зазнав багато горя на засланні; перебуваючи в селі Шушенському, не мав великих труднощів, ані обмежень руху, тож ходив на полювання з рушницею і займався рибальством; писав там свої найбільш важливі праці, бо мав для цього і книжки і час; мав досить грошей і повну свободу ходити, де хоче, але щонайважливіше — він був слухняний до поліції, не робив їй турбот і листувався з ріднею та приятелями.

Його листи до матері, які він писав з дороги у Сибір, опубліковані, а один такий лист знайшов місце в томі „Західній Сибір" на стор. 271, отже ленінове заслання не було таке, яким „нагороджувала" совєтська влада своїх громадян на протязі всієї своєї історії. З російського царського заслання в'язні, які хотіли свободи, легко тікали, але Ленін спокійнісінько жив собі та писав безконечні свої трактати. На еміґрації в Европі вже не було такого вільного часу, бо тоді доводилося займатися розгромом різних партійних груп та дбати про гроші. У Леніна виникали раз-у-раз клопоти з найближчими співробітниками, серед яких крім Малиновського були ще й інші аґенти поліції (напр., Абросімов, лідер робочого руху) та найліпшим таки був Маліновський, якого „вивів у люди" керівник царської охранки — ген. Герасимов, він на-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Б. Мартос

ПОЛКОВНИК ІНЖЕНЕР СПИРИДИН ДОВГАЛЬ

В „Свободі" з 21-го жовтня 1975 року уміщено добре написаний некролог про інж. С. Довгаля, голову Української Національної Ради. Як колишній професор С. Довгаля вважаю своїм обов'язком доповнити те, що бракує в некролозі. При цій нагоді хочу сказати пару слів про Студентський Курінь при Українській Центральній Раді.

З самого початку існування Ц. Ради, на 3-ій день її існування, було організовано бюро для набору добровольців у 1-ий Охочекомонний Український Полк на чолі з полковником П. Глинським і підполковником П. Волошиновим. На жаль, до нього записалося мало людей, це були головно студенти високих шкіл та учні старших кляс середніх шкіл, тож організація полку не відбулася. Зате було організовано Студентську Сотню під командою сотника артилерії Гана (старшого). Це була людина інтеліґентна і фахова, але, на жаль, фізично слаба в наслідок поранення на фронті. Йому в допомогу зголосилися двоє молодих старшин (митрофорний протоєрей о. Т. Діятелович у відповідь на мій запит називає сот. Гречанівського, як одного з них у листі з 10-го січня 1966 р., Денвер). Цій сотні було доручено охорону Центральної Ради від можливих ворогів, і тому військові вправи цієї сотні відбувалися в садочку при будинку Педагогічного Музею, де містилася Центральна Рада, а часом на хіднику при широкій Володимирській вулиці.

Звісно, у Києві було дуже багато елементу, ворожого до українського визвольного руху, але на протязі перших місяців ця ворожість виявлялася головно на сторінках часописів. Президія Центральної Ради використовувала вояків цієї сотні для виконання різних доручень, а тому дехто звав цю сотню допомоговою.

Інженер С. Довгаль був у той час на південному фронті (Бесарабія), де брав участь в українізації військових частин, але в жовтні 1917 року він приїхав до Києва, маючи рангу підпоручника. Як він пише в листі до мене з 19-го жовтня 1965 р.: „десь біля 20-го жовтня 1917 року відбулося зібрання українського студентства в залі Комерційного Інституту, де мене обрали головою зборів та ухвалили організувати Студентський Курінь (батальйон) для оборони „незалежности України". Як видно з того ж листа, сотник (штабскапітан) Ган погодився очолити цю студентську формацію. С. Довгаль відвідав Генеральний Військовий Комітет, де і було зареєстровано Студентський Курінь з дорученням охороняти приміщення Центральної Ради і цілий район сусідніх вулиць. Пізніше Курінь одержав 30 роверів, якими користувалися студенти при виконанні служби зв'язків для Центральної Ради.

Курінь складався з двох сотень — біля 300 вояків, штаб його містився у вестибюлі Центральної Ради. Вояки - студенти мешкали дома, але щодня приходили виконувати різні доручення або відбувати вправи, які провадив С. Довгаль, чи то на широких хідниках Володимирської вулиці, чи на Печерську на муштровому майдані юнацької школи, а вправи рушничної стрільби провадилися на стрільниці юнацької школи. С. Довгаль працював щодня з ранку до вечора. Харчування вояків проводилося в підвалі Колегії Павла Ґалаґана, де студенти одержували миску юшки з консервами і шматок хліба.

Половина студентського Куреня від'їхала (дехто каже, що самовільно, без чийогось наказу) на Крути і брала участь в бою під Крутами під командою сотника Омельченка (29-го січня 1918 р.), а друга половина наступні 2 дні разом з 2. сотнею Куреня під командою С. Довгаля билася проти большевицької п'ятої колони (київські комуністи). Казали, нібито сили повстанців - комуністів у Києві досягали 6,000 осіб, озброєних рушницями і кулеметами.

Довгаль у своєму листі з 19-го жовтня 1965 року описує докладно бої поблизу будинку Центральної Ради. Енергійним наступом студенти зайняли готель Прагу, де засів був відділ комуністичних повстанців. Коли студенти були вже в коридорах готелю, то комуністи здались і просили не розстрілювати їх. Студентському Куреневі досталася зброя, в тім числі два кулемети і двадцять полонених, яких С. Довгаль відіслав до будинку Центральної Ради. Курінь мав за день двох забитих і з десяток поранених.

Таким чином ввесь квартал довкола Центральної Ради був очищений і С. Довгаль, поставивши варту, усечорі повернувся до Центральної Ради. Там зустріли його родичі вояків куреня і напали на нього з нарікканням, що він повів їхніх синів на смерть. С. Довгаль відповів їм, що ніхто їхніх синів не змушував вступати до Студентського Куреня, а вони вступили добровільно „не забавлятися, а збройно боронити Україну".

На другий день студентський курінь повів наступ від Софійської площі в напрямку Житнього базару. При цім С. Довгаль пише: „Студенти в боях показали себе якнайкраще, не пам'ятаю випадку дезерції з переляку". Коли вони досягли середини Воздвиженської вулиці, комуністи зустріли їх сильним рушничним вогнем, а також вогнем з кулеметів, але й Студентський

(Закінчення на стор. 3-ій)

Микола Приходько

СЛАВА НАШОМУ АВРАМЕНКОВІ!

(До півстоліття „пошести" Українського танку на Американському континенті)

Сьогодні, переступивши вісімдесятку, наш, невмируoщий у поколіннях, Василь Авраменко — зовсім не здається величним. Часом всміхаються поблажливо наші люди, поглянувши на невелику, злегка присаджену в раменах, його постать, в традиційній київській чумарці з бойовим хрестом УНР (і зіркою 25-річчя Ізраїля) на грудях; в чорному капелюсі Дон-Базіліо з „Севільського Цирульника" на сивій голові.

На зимову пору має Авраменко поверх чумарки дорогий подарунок з архиєпископських плечей Борецького — чорне довгополе пальто, що дуже личить до капелюха Дон - Базіліо.

Але писав колись наш Шевченко:

Смійся, та не дуже...
Слава не поляже,
Не поляже, а розкаже...

Ці слова з широкого Кобзаревого серця належать безперечно і нашому славному майстрові української хореографії, колись сирітському, як і сьогодні, Василеві Авраменкові.

Колись хтось, як звичайно по смерті, засяде над документальним архівом, що його зібрав сам Авраменко (якщо не згине той архів десь у бездомних приймах, у пивниці) і напише нашим нащадкам велику кольоритну монографію про нашого славного компатріота...

Молодий, надхненний, висококультурний европейський професор Київського Драматичного Інституту, Костів - Верховинець з нашої Галичини засвітив невгасиму зорю полум'яної любови до українського танку в юнацькому Авраменковому серці ще 1918 року у вільній тоді Україні. А вже 1921 року Авраменко, що прибув до Калішського табору інтернованих українських вояків УНР з групою славнозвісного театру Садовського, зорганізував школу українського танку.

І завихрилися відтоді буйні козацькі, лірично - народні, весільні, традиційно-обрядові танки в новій високо - мистецькій інтерпретації Верховинця - Авраменка, по велелюдних залях Польщі, Галичини, Волині. Навіть ворожа до всього українського польська публіка вітала оваційно авраменківських танцюристів. А число їх множилося спонтанно, безконечно, як Дніпрова повінь на весні. Навіть наш славний письменник Улас Самчук закружляв у Авраменківському ансамблі навприсядки. Вирощував своїм слідом невсипущий Авраменко десятки нових провідників українських танцювальних ансамблів.

В грудні 1925 року прибув Авраменко до Канади. Кореспонденти, що вже довідалися своїми чутливими носами про нього з европейської преси, прибігли розпитувати до еміґраційного табору: „Гу іс гір Евріманкі?" „Я є Авраменко!"

Поглядали скептично на невеликого чоловіка в дивній українській чумарці і сивій шапці...

І завихрилося по всій Канаді буйним українським весняним цвітом, нібн під помахом чародійної паличкн, чи під якимсь дивовижним гіпнозом „Евріманкі". Вся українська Америка, а за нею Арґентина зароїлася буквально сотнями танкових ансамблів надхненних танцюристів, віком від трьох до п'ятдесяти років, які проголошували щиро й артистично ім'я нашої Батьківщини на Американському континенті, який майже не знав, що то Україна. Повишивали спонтанно тисячі сорочок, плахт, козацьких штанів, жупанів, пошили сап'янці. Хай побачать нашу Україну...

Вже 1931 року Авраменко вивів на величезну сцену найславнішої в світі Метрополітальної Опери Ню Йорку шістсот своїх добірних учнів з Америки. Закружляли вони там, як буйний пшеничний степ Авраменкових жнив. І вибухала переповнена багатотисячна заля безконечними оваціями на українську славу!

А наступного року на величезній естраді Міжнародної Виставки в Чікаґо прославили Україну на ввесь світ могутній хор невмирущого Олександра Кошиця разом з сотнями Авраменкових українських орленят. Слава Україні!

А потім „здурів" Авраменко (як писали тоді, на жаль, деякі наші часописи). Сконтактувався з українцями в Голлівуді і, зі всією силою своєї петлюрівської енерґії, почав фільмувати „Наталку Полтавку" 1936 року і „Запорожця за Дунаєм" 1939 року. Українські щиросердечні піонери Америки й Канади, що їхніх дітей і онуків завихрив Авраменко в українському танку, — допомогли йому в тій справі, порпаючися у своїх худеньких гаманцях. Вони інтуїтивно відчули своїм серцем Авраменкове наскрізь патріотичне серце. Серця на вищих стільцях ще вагалися тоді до того „пришелепуватого" Авраменка... Не втрачаючи зв'язку зі своєю корінною лінією, українською хореографією, під стяг якої він поставив в Америці, Канаді, Арґентині, Австралії (і навіть недавно в Ізраїлі, після приїзду на ослі) десь 200,000! наших кольористих, сердечно-щирих амбасадорів у вільному світі, — Василь Авраменко має тепер патріотично інтерпретовані кольорові фільми: „Наталка Полтавка"; „Запорожець за Дунаєм"; „Ой не ходи Грицю".

Не маємо сумніву, що Київ під московською командою не зробив би одноіменних фільмів, якби не Авраменків почин тут. Так само не бачив би закордон українських танкових ансамблів Вірського, Мойсеєва й інших, якби „Евріманкі", прибувши на Американський континент, не заповзявся, зі своєю атомовою козацькою енерґією, до українських танків.

Як би він був узявся так, як багато з нас, до розбудови свого власного добробуту, сидів би він сьогодні спокійно на „Лейзі - бой" кріслі у теплій світлиці, замість тинятися з важким апаратом і фільмами у наших поселеннях. Бо ще й сьогодні до нього, 80-річного, залицяються наші розкішні молодиці. А тоді, в сивій шапці зі своїми динамічними закаблуками:

Дам лиха закаблукам,
Закаблукам лиха дам,
Достанеться й передам!..

напевне став би відразу мільйонером. А так, — бездомний, самітний, але наповнений незламною козацькою волею творити далі наше рідне мистецтво, аж до смерти. Але тим часом наш маестро пам'ятає Самчукову волинську, яку ми співаємо часом з ним у якійсь веселій гостині:

Іди, смерте, іди проч,
Голови ти не мороч.
Нема часу вмирати!..

І ніхто не зверне нашого завзятого Авраменка з тієї дороги патріотичного надхнення, коли „нема часу" вмирати! Слава йому, завзятому! І не забуваймо, що він урятував нам тисячі нашої чудової молоді, що без його (і його інструкторів) танцювальної роботи, зійшли б багато на темні манівці героїни й телевізії безконечних злочинів. А скільки чудових наших юнаків і юначок з'єдналося в добре подружжя з тією Авраменковою наукою! Запитайте наших славних піонерів, розкажуть...

Коли жив я ще в проклятому московському Совєтському Союзі, все хотілося довідатися мені, що роблять українці закордоном, чи є там українські організації, громади, церкви, що запали мені в серце ще з дитинства? Але „Залізна заслона" була непроглядною. Недавно побачив я кілька фільмів Авраменка, який „здурів" колись до кінематографії, без спеціяльної освіти до того, без грошей, на українське навмання, але з завзятим бажанням стояти далі на українській варті: „Трагедія Карпатської України"; „Тріюмф українського танку"; „Українські піонери Канади; „Перший Світовий Конгрес Українців"; „Другий Світовий Конгрес Українців"; „Патріярх Йосиф"; „Фільм з Ізраїлю". Саме такі фільми я хотів побачити, коли жив „на нашій, не своїй землі".

Ті Авраменкові фільми є

(Закінчення на стор. 4-ій)

Померла проф. Людмила Тимошенко-Полевська

Ню Йорк. — В п'ятницю 19-го грудня ц.р. померла тут проф. Людмила Тимошенко - Полевська видатна челістка і педагог, професор Харківської, Віденської і Римської консерваторій та Українського Музичного Інституту в Ню Йорку, дружина відомого пяніста, св.п. проф. Миколи Полевського. Панахида була заповіджена на вівторок, 23-го грудня ц.р. у похоронному заведенні Петра Яреми 129 Схід 7 вулиця, а похорон відбудеться в середу, 24-го грудня о год. 10-й на український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку. Покійна осиротила дочку Зою Полевську - Дарову з чоловіком Анатолієм.

Юґославські комуністи почали кампанію проти церкви

Беоґрад, Юґославія. — Юґославські комуністичні лідери повели останніми днями організовану кампанію проти Церков, а зорганізовані форми релігійного життя були окреслені там „внутрішнім ворогом юґославської спільноти". На думку церковних чинників і західніх спостерігачів, ця протицерковна кампанія Комуністичної партії Юґославії пов'язана з можливим відходом від влади юґославського диктатора Тіто, якому минуло 83 роки і в нутрі Компартії розпочалась вже боротьба за владу. Пресові кореспонденти відмічають, що серед заарештованих останньо так званих неосталіністів знаходилось також багато священиків, які, на думку західніх спосерігачів, були заарештовані тому, щоб федеральний прокуратор мав достатню причину розпочати кампанію проти Церков як інтитуцій.

Американські кореспонденти подають з Беоґраду, що вже є певні познаки деяких обмежень у традиційному відзначенні Різдва Христового у Юґославії. Беоґрадський щоденник „Політика' 'присвятив цій справі довшу редакційну статю, засуджуючи продаж платівок з релігійними піснями, а головно колядками, які раніше продавались без жадного обмеження. Також передбачають, що буде прийнята федеральним урядом в Беоґраді загальна постанова, яка обмежить встановлені досі шістьма конституційними республіками Юґославії правила відносно функціонування християнських Церков і мусулманських святинь.

Полковник інженер Спиридин Довгаль

(Закінчення зі стор. 2-ої).

Курінь мав два кулемети, захоплені напередодні.

З цих кулеметів стріляли два галицькі підстаршини-кулеметчики, які пристали до Студентського Куреня. В цьому місці С. Довгаль був поранений у голову, поверх тім'яної кістки. Вояки затягнули його у двір, де він кровавився до темноти, бо санітарні авта не могли під'їхати раніше. Як відомо, Генеральний Військовий Комітет ліквідував це комуністичне повстання на протязі трьох днів, а армія Муравйова стрималася під Крутами на 10 днів, так що плян комуністів зробити повстання одночасно із штурмом Муравйова на Київ не вдався.

У березні Довгаль вийшов із шпиталю з перев'язаною головою і разом з іншими вояками відновили Курінь. Організовано брали участь у похороні героїв Крут. Потім студентський Курінь був прилучений до І полку Синьої Дивізії, як четверта сотня на чолі з С. Довгалем в ранзі сотника.

Як відомо, німецька команда обеззброїла і розформувала Синю Дивізію, а разом з тим І Полк з його 4-ою сотнею (колишнім Студентським Куренем). За Директорії С. Довгаль командував полком і брав участь у Зимовому Поході. Пізніше, вже на еміґрації С. Довгаль відзначився як один із кращих студентів Української Господарської Академії, яку закінчив з титулом інженера економіста.

В Коговзі помер Ярослав Білас

З Коговзу інформують, що там в суботу, 20-го грудня ц.р.,несподівано помер на 64 році життя бл.п. Ярослав Білас народжений в Трускавці в західніх областях України — учитель народних шкіл політичний в'язень польських тюрем, член ОУН і Українського Визвольного Фронту на еміґрації, диригент церковного хору в Коговзі, член управи Осередку СУМА, культурно - освітний референт Відділу УККА та член інших суспільно - громадських організацій. Панахиди були заповіджені на неділок і вівторок, 22 і 23 грудня ц.р. о год. 7.30 вечером в похоронному заведенні М. Фіцгеральд 105 Влід булевард, Коговз, Н.Й., а похорон відбудеться в середу, 24-го грудня о год. 8.30 рано до церкви св. Петра і Павла, а опісля на український католицький цвинтар. Покійний осиротив дружину Зиновію, дві дочки Роксоляну і Ірину з родинами та інших членів родини в ЗСА, Канаді і Україні. Покійний був членом Українського Народного Союзу у 57-му Відділі.

З незалежних від нас причин, деякі передплатники „Нашого Життя"

не одержали листопадового числа

В справі надіслання цього числа просимо голоситися:

OUR LIFE
108 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
Tel.: (212) 533-4646

ЕКСПЕДИЦІЯ ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ"

ОСЕРЕДОК СУМА і 2-ий ВІДДІЛ ООЧСУ в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

— влаштовує —

НОВОРІЧНУ ЗАБАВУ-МАЛАНКУ

в суботу, 10 січня 1976 року

о год. 9-ій вечора
в АВДИТОРІЇ ШКОЛИ СВ. ЮРА
при 216 Схід 6-та вул., Ню Йорк, Н. Й.

- В програмі забави — ВИБІР КОРОЛЕВИ ОСЕРЕДКУ СУМА і новорічні побажання.
- Грає оркестра АМОР — М. Романенка. Співає — Ф. МАТЮК.
- Аранжер забави — Григорій Цебрій.
- Столики замовляти в канцелярії Осередку СУМА у вечірніх годинах — (212) 473-3467.

Сердечно запрошуємо на новорічну забаву Українське Громадянство і Молодь Ню Йорку й околиці.

ОБ'ЄДНАННЯ МИСТЦІВ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ (ОМУА)

запрошує Вас із Родиною та Друзями на

МИСТЕЦЬКУ НОВОРІЧНУ ЗУСТРІЧ

що відбудеться в залях
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.
(140, Друга Авеню)

в середу, 31 грудня 1975 року

год. 9-та веч.

- Новорічне привітання — ІКЕР.
- Грає професійна оркестра.
- Вуфет Українського Ресторану. Новорічні несподіванки.
- Аранжер зустрічі: маестро М. ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ.

УВАГА! УВАГА!

Для обзнайомлення Української Громади в Америці, за згодою Блаженнішого Патріярха Йосифа, буде виголошена ДОПОВІДЬ про Український Католицький Університет ім. св. Климента Папи у Римі,

ЙОГО СТУДЕНТОМ-ТЕОЛОГОМ

АНДРІЄМ ЧИРОВСЬКИМ

п. н.

„УКУ — конечність для кожного українця"

В ТАКОМУ ПОРЯДКУ:

БОФФАЛО: в суботу, 27-го грудня 1975, о год. 4:30 по пол., заля церкви св. Ольги при Філморе Аве., під Патронатом Т-ва за Патріярхальний Устрій УПКЦ;
ПАРМА-КЛІВЛЕНД: у неділю, 28-го грудня, 75, о год. 7 веч., заля церкви св. Йосафата при Стейт Рд., під патронатом Т-ва за Патріярхальний Устрій УПКЦ;
НЮАРК-ІРВІНҐТОН: у понеділок, 29-го грудня, '75, о год. 7-ій веч., заля Українського Народного Дому при Проспект Аве., під патронатом Патріяршого Фонду — Церква в Потребі і Відділу УККА;
ВАШІНҐТОН: у п'ятницю, 2-го січня 1976, о год. 7:30 веч., приміщення УКУ і за його патронатом;
НЮ ЙОРК: у суботу, 3-го січня 76, о год. 5-ій по пол., заля Українського Народного Дому при 2 Аве., патронат Т-ва за Патріярхальний Устрій УПКЦ;
ФІЛЯДЕЛЬФІЯ: у неділю, 4-го січня 1976; год. 3:00 по пол., заля Спортового Т-ва „Тризуб", під патронатом Т-ва „Св. Софія".

Прохається, зокрема, Молодечі Організації, Студентські Громади, Пласт, СУМА і Школи Українознавства, передусім їхню старшу Молодь, взяти численну участь в доповіді їхнього товариша і ровесника.

Доповідь буде ілюстрована прозірками з життя УКУ.

Оголошення спонзороване однією українською торговельною фірмою.

У ПЕРШУ СУМНУ І НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
як з Волі Божої відійшов у Вічність
мій Дорогий і Незабутній ЧОЛОВІК

бл. п.

ЮРІЙ КОНОНІВ

буде відправлена

ПАНАХИДА

ЗА СПОКІЙ ДУШІ ПОКІЙНОГО

в неділю, 28 грудня 1975 р.

о год. 11:30 ранку
в українській православній церкві
СВ. ТРОЙЦІ
при Лайонс Авеню в ІРВІНҐТОНІ, Н. Дж.

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
будуть теж відслужені
в ХРАМІ-ПАМ'ЯТНИКУ, БАВНД БРУК, Н. Дж.
в укр. кат. церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ, ВІППАНИ, Н. Дж.
в укр. православній церкві ВСІХ СВЯТИХ, НЮ ЙОРК
в укр. кат. церкві СВВ. ПЕТРА і ПАВЛА, СКАРБОРО, Канада

Про молитви за спокій душі Покійного просить —
дружина — ІВАННА

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в четвер, 18-го грудня 1975 року, несподівано, відійшов у Вічність, на 64-му році життя наш Найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДІДУНЬО, БРАТ і ВУЙКО

бл. п.

Д-Р ОЛЕКСАНДЕР САНОЦЬКИЙ

ЗАУПОКІЙНІ ВІДПРАВИ — в суботу, 20-го грудня, о год. 7-ій веч. та в неділю, 21-го і понеділок, 22-го січня, в год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Сенка при 213 Bedford Avenue в Брукліні, Н. Й.

ПОХОРОН у вівторок, 23 грудня 1975 р. з української католицької церкви св. Духа на український цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Безмежним горем прибиті:
дружина — ЕМІЛІЯ
донька — ОКСАНА з мужем ВАСИЛЕМ ЛЕВОМ
донька — УЛЯНА
внучки — НЯНЯ, ОЛЕСЯ, РУТКА і МАЯ
сестра — ЛІДІЯ КУЧЕРСЬКА
сестрінка — ТАНЯ з мужем АНАТОЛЕМ БЕДРІЄМ
Ближча і дальша Родина

В СКОРБНУ ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Коханого ЧОЛОВІКА, ТАТА й ДІДУНЯ

бл. п.

Д-РА ІЛЛІ ВИТАНОВИЧА

будуть відправлені

Заупокійні Служби Божі

в Соборі СВВ. ВОЛОДИМИРА й ОЛЬГИ, в ЧИКАҐО, Ілл.
в СУБОТУ, 27-го ГРУДНЯ 1975 р., о год. 8:30 рано;
в Церкві СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.
в НЕДІЛЮ, 28-го ГРУДНЯ 1975 р., о год. 12-ій в полудне;
в Церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ в НЮАРКУ, Н. Дж.
в ПОНЕДІЛОК, 29-го ГРУДНЯ 1975 р., о год. 7-ій рано.

ДРУЖИНА, ДІТИ й ВНУКИ

Не вмерли — котрі живуть в серцях тих, що залишилися.

УКРАЇНСЬКЕ ЛІКАРСЬКЕ ТОВАРИСТВО ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ — ВІДДІЛ НЮ ІНҐЛЕНД
у смутку повідомляє своє Членство,
що в п'ятницю, 19-го грудня 1975 року
в Бріджпорт, Конн., відійшов у Вічність

бл. п.

Д-Р МЕД. ІВАН СОРОКА

б. лікар в Грибові, коло Нового Санча, Україна та член УЛТПА — Відділ Ню Інґленд.

Опечаленій Дружині та всій Родині Покійного складаємо вислови щирого співчуття.

З невимовним болем повідомляємо Родину, Приятелів та Знайомих, що 19-го грудня 1975 р. о год. 6-ій ранку, прийнявши Найсвятіші Тайни, упокоївся в Бозі, по тяжкій недузі на 73-му році життя, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ і ШВАҐЕР

бл. п.

Д-Р ІВАН СОРОКА

б. лікар Грибова, пов. Новий Санч.

ПАНАХИДИ були відправлені в суботу, 20-го грудня, о год. 8-ій веч. і неділю, 21-го грудня, о год. 7-ій вечора.

ПОХОРОН — в понеділок, 22-го грудня 1975 р. о год. 8:15 ранку з похоронного заведення Charles Pistey до української католицької церкви св. Покрови і опісля на цвинтар St. Lawrence Cemetery в Ню Гейвен, Конн.

Горем прибиті:
дружина — ВОЛОДИМИРА
син — ІГОР з дружиною ХРИСТЕЮ і дітьми
брат — ЯРОСЛАВ
сестра — МЕЛЯНІЯ з родиною в Польщі
братанка — ІРИНА ТЕЛЮК з мужем ІВАНОМ і дітьми
сестрінка — ОКСАНА ГРАВОВИЧ з мужем ГРИГОРІЄМ
та ближча і дальша Родина в Америці й Україні

Замість квітів на свіжу могилу, просимо жертвувати на „Церкву в Потребі".

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

В ТРЕТЮ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Найдорожчого МУЖА й ВАТЬКА

бл. п.

Інж. РОМАНА ГОЙДИША

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА

в церкві СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ

в суботу, дня 27 грудня 1975 р.

о годині 8-ій рано.

Того ж дня буде відправлена теж

СЛУЖБА БОЖА

в МОНАСТИРІ СВ. ЙОСАФАТА в ҐЛЕН КОВІ

Приятелів і Знайомих про молитви просить —
дружина СТАХА, ДІТИ й ВНУКИ

В ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
моєї Найдорожчої ДРУЖИНИ

бл. п.

ТЕКЛІ ФЛИС з дому ВОДАРСЬКА

буде відслужена

СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ

в церкві св. Юра в Ню Йорку
в понеділок, 29 грудня 1975 р.

о год. 8:30 рано

Про молитви за спокій душі Покійної просить —
муж — МИХАЙЛО

В ДЕСЯТУ БЕЗМЕЖНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Любого, Незабутнього

сина ТАРАСА

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

24-го грудня 1975 року

в Церквах СВВ. ВОЛОДИМИРА й ОЛЬГИ
в ЧІКАҐО, в БАЛТІМОР, Мд.,
в ТРЕНТОНІ, Н. Дж.

Прошу всіх Рідних, Приятелів і Знайомих злучитися своїми молитвами з моїм зболілим серцем,
Мама — ОЛЬГА ГУЛЯЙ-ПАПАС

15. XII. 1975
Downers Grove Ill.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США
з глибоким смутком повідомляє про упокоєння 18-го грудня 1975 року на 76-му році життя в Дейвісі, Каліфорнія

проф. д-ра ТЕОДОСІЯ ГРИГОРОВИЧА ДОБЖАНСЬКОГО

вченний світової слави генетик, дійсний член Української Вільної Академії Наук у США, Американської Національної Академії Наук, Американського Філософічного Товариства, Королівської Шведської Академії, Королівської Данської Академії, Леополтінської Академії, Бразилійської Академії, Англійського Королівського Товариства та багато інших.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Донці Покійного п. Софії Ко з родиною висловлюємо щирі співчуття.

УПРАВА АКАДЕМІЇ

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в четвер, 18-го грудня 1975 року відійшов у Вічність на 72-му році життя наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ, СТРИЙКО і ВУЙКО

бл. п.

ЮРІЙ КІГІЧАК

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 19-го грудня 1975 р. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Ірвінґтоні, Н. Дж., о год. 8-ій вечора.

ПОХОРОН — в суботу, 20-го грудня 1975 року з того ж похоронного заведення о год. 9-ій рано, до церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., відтак на український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
ОЛЬГА з ЛОПАТЯКІВ — дружина
НАДЯ ХОМА — донька з мужем ІГОРЕМ та дітьми АДРІЯНОЮ і МАРКОМ
ІГОР — син з дружиною МАРІЄЮ і синьми ТАРАСОМ і ДАНИЛОМ
д-р ЮРІЙ — син з дружиною НАДІЄЮ і доньками РОМАНОЮ, ТЕТЯНОЮ і НАДІЄЮ
АНДРІЙ — брат з сином ЯРОСЛАВОМ
ближча і дальша Родина в Америці, Канаді і Україні

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
і
ОКРУЖНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ в НЮ ЙОРКУ
— влаштовують —

в неділю, дня 11 січня 1976 р. о год. 2 по пол.

в ДОМІВЦІ СУА при 108 2-га Авеню в Ню Йорку

ЖАЛІБНІ СХОДИНИ

для вшанування пам'яті

св. п.

ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

Почесної Голови-Основниці Союзу Українок Америки.

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА

у СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ ЗА СПОКІЙ ДУШІ

СВ. П. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

відправиться

в НЕДІЛЮ, ДНЯ 11 СІЧНЯ 1976 року о год. 12-ій в полудне
у Церкві СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ

До участи запрошуємо Членство СУА і Громадянство, зокрема колишніх її Співробітниць і Приятелів.

СПРАВЖНЄ ОБЛИЧЧЯ ЛЕНІНА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

віть дістався до Державної Думи, як представник партії соція - демократів — охранка допомогла в цьому, а Маліновський від 1909 р. був на постійній платні у жандармерії.

Коли в політичних партіях виникла підозра щодо Малиновського, Ленін категорично виступив на захист Малиновського і тримав його близько до себе аж до початку 1918 року.

Цікаво, що про таку поведінку Леніна багато написано, але самозрозуміло, що в Совєтському Союзі нічого ніколи про те не було надруковано, бо тим „святість" вождя була б знищена, авторитет підірваний. В ЗСА можна знайти багато матеріялів на цю тему, а зокрема є збірна праця, виготовлена для комітету „антиамериканської активности Палати представників Американського Конгресу в грудні 1960 р.: „Факти про комунізм", т. II — „Совєтський Союз! Від Леніна до Хрущова".

Час після приїзду Леніна до Росії на весні 1917 року дуже добре насвітлив у своїх спогадах видатний член партії меншовиків І. Церетелі. Він пише детально про цей приїзд та перші кроки Леніна в Петербурзі, спиняючись на подробицях німецької прислуги лідерові большовиків та як фінансували всю справу. Не дійшло до арешту та суду над Леніном тільки тому, що в уряді князя Львова, а пізніше А. Керенського не було рішучости і відваги.

Сам В. І. Ленін чекав і боявся такого арешту й суду, він втік до Виборгу, а чекав потім спокійно у Фінляндії, щоб у липні повернутися знову до столиці та почати підготову „соціяльної революції". Бунт у липні кінчився провалом, і Ленін з поспіхом постарався себе поставити в стороні, нібито він нічого спільного з тим не мав...

А. Солженіцин розповідає про дні перед від'їздом Леніна зі Цюріху та про те, як еміґранти - революціонери дістали гроші з Росії і як серед них виникли сварки при їх розподілі. Зрештою, відома картина: сварки партій, боротьба за вплив, і нарешті потяг покотився через Німеччину, у вагоні було 40 осіб, вибраних по перевіреному німецьким посольством у Берні списку. В Стокгольмі Парвус та його агенти готовили гроші, більшість яких прийшла від німецького штабу.

А. Солженіцин подає в кінці книжки список активних людей, які були пов'язані з Леніном у Швайцарії та пізніше. Це був Я. Ганецький, який допомагав Парвусу вести фінансові справи в Швеції, приймав участь у мирних переговорах з Німеччиною в Бресті, а потім був комісаром банків: „після смерти Леніна займав другорядні посади. В 1937 році заарештований і розстріляний разом з дружиною та сином."

Ці останні сторінки „справки" є дуже цікаві і вимовні, що та як сталося з тими революціонерами, які хотіли створити шшсоціялістичну державу," де не буде „експлуатації пролетаріяту капіталістами".

Наслідник Леніна та послідовник, Й. Сталін знищив майже всіх, хто був видатним в оточенні Леніна та хто мав трохи інші думки про устрій совєтської влади; не випадково і державна комісія похорону Леніна була очолена його найближчим довіреним — Дзержинським, організатором „Чека", відомої жерности — масових розстрілів „ворогів народу".

сєшитаа уоівс,око

Цікава є метода, якої вживає А. Солженіцин, коли він наводить розмови або діялоги Леніна, вони не вигадані, а взяті з його писань і промов. Ці речення та вислови є автентичні і точні, з характеристичними зупинками, вставками окремих слів і поясненнями.

На книзі, одначе, позначився поспіх, вона не витримана в розгортанні теми; про це, щоправда, автор зазначив, у передмові, що це окремі розділи, які не ввійшли в його інші праці. Їх писання відбувалося ще в час перебування письменника в СССР, і він, коли переїхав до Цюріху, знайшовши багато цікавих і важливих матеріялів, вирішив ці розділи про Леніна видрукувати, не чекаючи довше.

Ці матеріяли цікаві і повчальні; Ленін виголошує тиради, захвачений однією думкою, сліпий і глухий до людського горя і страждання. Він був на засланні, але Ленін не пізнав того, що пізнали інші в таборах на Алтаї, в околицях того села Шушенського, де він перебув три роки і яке тепер зробили большевики свого роду Меккою для правовірних комуністів. На будинку, де він жив прибили мідяну дошку, а в околицях села, в болотах та рівчаках, порохняніють кості тих, що загинули у жертві червономі молохові...

Ця книга появилася в добрій час і може вона трохи допоможе вільному бідному світові дізнатися правду про творця держави, збудованої нечуваним терором і брехнею про майбутній робітничий „рай". Про Леніна і таких як він писала історик - філософ Ганна Аренд: „Будувати новий порядок у світі було настирливою жадобою Макіявелі, який мусів знати, як Робесп'єр, а також Ленін, що ці ідеї не сприймаються людьми, що їх (людей) треба бити по головах, як рекомендував останній, з допомогою терору."

СЛАВА НАШОМУ АВРАМЕНКОВІ!

(Закінчення зі стор. 2-ої)

справжнім політичним динамітом, коли б показати їх на прилюдних екранах українські землі. Ми приймаємо тут усю нашу волю й добробут „фор ґрантед", як кажуть наші американські чи канадійські сусіди. А московські сексоти, що вештаються поміж нами, чи московські лакеї або ж вже вав у своїх кишенях..." Яка часом збоку: „Назбирав Авраменко грошей, поховав у своїх киценях..." Яка неправда! Коли б навіть хотів заховати, не вмістилися б у двох невеликих кишенях того „пролетарського" пальта з плечей нашого українського архиєпископа Борецького, що в ньому гріється наш Авраменко на станціях, переїжджаючи з місця до місця, показуючи свої унікальні фільми. А дома ніяк заховати, бо живе він „проти неба на землі", все наколесах. І такий радий завжди, як привітають його десь сердечно в українській господі. Порочні його кишені, невірні панове! Авраменко не дбає про заробіток. Як дістане який гріш від щирого серця, поспішає фільмувати ще якийсь документ для наших нащадків, — залишити „нерукотворний пам'ятник" для нашого українського роду. Вдалося йому те велично. Дай, Боже, щоб дожив до свого століття!

Ось вам, дорогі читачі-побратими, ще один доказ про славну роботу Авраменка: Київське видавництво „Товариство Україна" опублікувало 1975 року брошуру Миколи Варварцева (читай — Ніколай Варварцефф), кандидата історичних наук. Брошура називається — „Тавровані Свастикою". Ось що пише в тій брашурі проти всього українського той „кандидат історичних наук" про Авраменка:

„Створена в 30-их роках під виглядом кіно - компанії шпигунська організація, на чолі з колишнім петлюрівцем Авраменком, спеціялізувалася на проведенні розвідки з допомогою фотографування..."

Дошкулив, видно, їм Авраменко, що пишуть таке про нього. Такого „кандидата історичних наук" треба було б посадити замість раціонально - д у маючого Плюща, чи замість когось іншого з наших відважних патріотів, до того сумнозвісного закладу. Але йому сьогодні почесне місце в катедрі „української" історії Академії наук. Отакі бувають фарси в совєтській „вільній" Україні...

Наближжається півстолітній ювілей Авраменківської танцювальної „пошести" на цьому континенті, нашої другої, людяної Батьківщини. Привітаймо найсердечніше на ньому нашого надзвичайного Авраменка!..

Відтоді, як наші запорозькі прадіди заболочували чуприну новообраному кошовому отаманові Запорозької Січі (щоб не задавався), ми не шануємо „пророка в своєму царстві". Але не будьмо осудливі бодай у цьому ювілеєві до нашого заслуженого українського хореографа. Буває, скаже він часом телефоном на прощання — „Слава Ісусу Христу", комусь, на півохочому до його ентузіязму показати танкову містерію в якійсь залі. А потім, повісивши рурку, може й додасть сам собі: „А щоб тебе чорти взяли!"

У такій розмові також сердечна ознака незвичайного чоловіка, чи Авраменка, чи Кошиця, чи Городовенка, чи Китастого (чи може навіть такого, непричетного до їхньої слави, як автор цієї статті. Слава їм, тим творцям нашого доброго імени на цьому континенті, не зважаючи на їхню бунтарську нетерпеливість. Простіть їм у такому випадку, може „не знають, що творять".

Шануймо їх, допоможімо їм за те, що зробили для нашої соборної справи. Не дай, Боже, щоб з якоїсь там хуторянської причини, ми були байдужими до їхньої всеукраїнської роботи, зневажили їх. На мою думку — і Героям слава і Вождеві слава і Кошицеві і Авраменкові і Городовенкові і Китастому і всім іншим, — за сердечну посвяту для нашої рідної, поневоленої сьогодні москалями, Батьківщини.

Вшанували Роковини Листопадового Чину

У неділю, 23-го листопада ц.р. о год. 8-ій ранку, в церкві Покрови Пречистої Діви Марії, о. парох Андрій Назаревич, відслужив Службу Божу в намірені українського народу з відповідною проповіддю, та Панахидою за поляглих борців за волю та за тих, що ще й сьогодні караються по тюрмах, за свободу України. О год. 9-ій ранку на радіостанції у Віллимантику, котру спонзорує Український Народний Дім у Виллимантику, було мило послухати, пісні, котрі присвячено цьому святі. Дир. Михайло Тимків у своїй програмі більшу частину її присвятив, сказавши коментар про борців України.

Відтак, по полудні о год. 4-ій в Українськім Народнім Домі, відбулась святочна Академія. Програму започатковано відспіванням американського гимну. Користами ансамблю „Жайворонки" при осередку С У М А ім. Отамана Петлюри у Виллимантику, під проводом подруги Лесі Здирко; голова Від. УККА Василь Головчак привітав о. пароха, учасників Листопадового Зриву, друзів Дивізийників, друзів УПА, сумівську молодь та присутніх, насвітлюючи цей світлий день, 57-у Річницю, почин Листопадового Зриву, котрий записаний в українській історії великими золотими літерами.

У наступній точці програми виступив хор „Жайворонки", відспівавши пісню „Могили, могили".

Святочну доповідь виголосила Ірина Олійник, секретарка УНСоюзу, 387-го Відділу. Вона сказала добре опрацьовану історично - документальну промову, починаючи від найдавніших, аж по сьогоднішні часи, підкреслюючи боротьбу та страждання, по тюрмах і психо-лікарнях — Мороза, Шухевича, Світличного, Караванського та інших. Присутні прелеґентку нагородили оваційними оплесками. Дальшою точкою програми був виступ сумівського хору „Жайворонки". Вони відспівали три пісні, а саме: „З Бережан до кадри", „Летіла куля", і Наш Львів". Ціла програма пройшла бездоганно.

Програму святочної Академії закінчено відспіванням українського національного гимну.

Василь Головчак

У Бріджпорті відбулася...

(Закінчення зі стор 1-ої)

но придушують всі релігійні прояви.

Від української групи промовляв проф. О. Пріцак, директор Центру Українських Студій при Гарварді. Він доказав на підставі фактів з української історії, що москалі ламали всі договори і права, які вони підписували вже від часу Хмельницького. Американський уряд і народ повинні завжди пам'ятати, що людські права і особиста повага людини не мають жадного значення в СССР, — говорив проф. О. Пріцак.

Черговим доповідачем був рабін Л. Вальдман. Почав він свою доповідь з часу по революції в 1917 р., коли Ленін підписав декларацію, яка дала жидам повні і рівні права в Совєтському Союзі. Розказав він про їх національну і культурну розбудову в тих часах. Коли прийшов Сталін, жидівська справа змінилася. Почали совєти систематично позбавляти і викорінювати жидів і їх культуру.

Юлій Векслур, совєтський дисидент, згадував, що для арешту в Совєтському Союзі вистачить мати в своїй кімнаті книжку, заборонену державою. Такий випадок може спричинити засуд на чотири роки ув'язнення.

С. Шейфер, міністер стейту Коннектикат в своїм слові одобрював загальну думку Комітету і доповідачів, що допомога для людей в Совєтському Союзі прийде тільки тоді, коли ми у вільному світі будемо протестувати проти нелюдських починів совєтського уряду.

На закінчення програми Є. Кіршнер, член резолюційної комісії і директор міністерства соціяльних справ Католицької Дієцезії Бріджпорту, прочитав проєкт резолюції, яка звертає увагу на універсальну Декляранію Людських Прав і на Чартер Об'єднаних Націй, які признають внутрішню гідність і повагу кожної людини та рівні права кожного члена людської спільноти; на декларацію, підписану у Гельсінках, права, та вкінці, на совєтську конституцію, яка дозволяє свободу сумління і релігії, і на цьому тлі стверджує: безпідставні ув'язнення в СССР, фізичне винищування українських католицьких і православних церков, заперечення релігійних, культурних і етнічних ідентичностей, заперечення релігійних і культурних прав жидам, та переслідування інтелектуалістів.

Резолюція пропонує створити Суспільний Комітет, який слідкував би за порушуванням людських прав у Совєтському Союзі, наполягав би на не-урядові аґентства піднести ці справи в Об'єднаних Націях та допомагав би етнічним групам втримувати зв'язки з особами в Совєтському Союзі. Резолюція також закликає президента Форда і Конґрес ЗСА перевірити свою політику детанту та стримати всю торгівлю з Москвою аж доки людські права будуть дозволені всім людям Совєтського Союзу.

Маніфестація мала широкий розголос в газетах і радіопрограмах Бріджпорту та околиць. Залю заповнило коло 800 осіб. В маніфестації взяла участь українська молодь в українських одягах і з транспарентами, які закликали за звільнення Мороза і всіх інших політичних в'язнів.

При вході на залю були роздавані летючки і брошури, які пояснювали американцям сучасне положення в Україні. Про ці вартісні матеріяли подбав інж. М. Стахів, голова місцевого Відділу УККА.

ТАСС критикує китайців, обережно висловлюється про президента Форда

Москва. — „Правда" з 3 грудня, а також інші центральні і республіканські газети надрукували офіційне повідомлення пресової аґенції ТАСС, у якій розглядається поїздку президента ЗСА Джералда Форда до Китайської Народної Республіки і становище китайців до політики детанту. Тим разом під гострий осуд попав заступник прем'єр-міністра КНР Ден Сіяо-пінґ, фактичний керівник Китаю в часі недуги Мао Тсе-тунґа і прем'єра Джо Ен-лая. „Сіяо-пінґ, — говориться в повідомленні ТАСС, — обрушився з грубими нападками на процес розрядки міжнародної напружености і миролюбну зовнішню політику Совєтського Союзу. Він зокрема твердив, що „наростає фактор війни", і закликав „розвіяти ілюзію про мир". У цьому зв'язку він повторив відому тезу маоїстської пропаґанди про необхідність „рити глибокі тунелі" і „запасати зерно". Намагаючись очорнити розрядку міжнародної напруги Ден Сіяо-пінґ твердив також, що саме Европа нібито є „стратегічним центром боротьби", яка „неминуче приведе до нової світової війни". Він назвав СССР „найнебезпечнішим вогнищем війни", і закликав до „об'єднання всіх сил", разом з якими можна вести боротьбу вістрям проти вістря". Заявляючи, що розрядка у відносинах між ЗСА і СССР є неправильною американською політикою, Ден Сіяо-пінґ разом з тим „рятував за зближення маоїтського Китаю із ЗСА", — сказано у повідомленні ТАСС.

Більш обережно в повідомленні ТАСС говориться про президента ЗСА Джералда Форда і переведені ним розмови з китайськими керівниками. ТАСС лиш стверджує, що, відповідаючи заступникові КНР на його критику політики детанту, президент Форд сказав, що „ЗСА прагнутимуть як до зменшення небезпек, так і до зондування нових можливостей для миру без ілюзій. Форд продовжуватиме курс, — твердить ТАСС, — на досягнення угоди в галузі стратегічних узброєнь та інших угод з Совєтським Союзом". Покликаючись на голоси американських журналістів, які супроводили президента Форда в його поїздці до Китаю й інших країн Далекого Сходу ТАСС відмічує, що „промова Ден Сіяо-пінґа була такою розгнузданою і ворожою політиці розрядки, що навіть президент ЗСА, ознайомившись з текстом, обмірковував можливість включення у свою промову, як твердять, „більш рішучої" відповіді на висловлювання китайського представника".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 27-ГО ГРУДНЯ 1975 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Місячні збори Т-ва Дністер 361 Відд. о год. 6-ій веч. в домівці Відділу при Авеню „А". Є важні справи до полагодження. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — М. Пізнак, гол., І. Пригода, касир, П. Кучма, фін. секр.

ТАРЗАН, Ч. 7409. Тарзан позичає коня

Нема потреби противитися йому, Тарзане... Ну, бери вже того клятого коня!... Він же зобов'язаний тобі...

...Крім того, це може дати тобі привід якнайшвидше відвідати нас, коли віддаватимеш його!

Він не дає мені жадного вибору, Петре!... А я все одно спішуся!... Осідлаймо його!

КОНҐРЕСОВІ ВІСТІ

орган Українського Конґресового Комітету Америки

РІК XI. ЛИСТОПАД-ГРУДЕНЬ 1975 Ч. 5-6

Дискутуймо

Голова Підготовної Комісії для справ 12-го Конґресу українців в Америці, що її вибрала Політична Рада, мґр Ярослав Рак, звернув увагу на засіданні Політичної Ради 13 жовтня ц.р. на цікаве явище: коли, мовляв, має відбутися конвенція Українського Народного Союзу, то до редакції „Свободи" напливають масово листи з пропозиціями, суґестіями і порадами, газета друкує їх і, хоч не всі ті голоси першорядні, проте вони є доказом, що громада цікавиться та, з черги, ті голоси громаду ще більше активізують. А про 12-ий Конґрес, заповіджений на наступний рік, ані чичирк. Чи нема зацікавлення, чи запанувала у громаді апатія, чи наші люди стали вже такими лінивими і вигідними, що цураються написати свою думку до газети, в даному випадку до „Конґресових Вістей", які раді такі голоси друкувати?

Заввага правильна. Правда, ми вже чули деякі суґестії і проєкти, з яких деякі не заслуговують на увагу. Наприклад: вимога від тієї „опозиції", що її „хата скраю" та яка, не визнаючи за собою ніяких обов'язків має відвагу тільки критикувати, вимога, щоби вибори до керівних органів УККА відбувалися „демократичним способом", плебісцитом серед всіх українських людей в ЗСА, без уваги на те, чи хтось є чи не є платником УНФонду, така вимога не поважна. Нема однієї організації в цілому круглому світі, щоб не члени організації мали право вибірати її керівні органи. Нема такої держави, яка давала би право голосувати „всім", бо треба спершу виказатися, що людина є громадянином тієї держави з усіма правами й обов'язками, які випливають з громадянства, треба виказатися місцем замешкання впродовж деякого часу, і щойно тоді отримується право голосування.

Але поруч отаких суґестій існують численні питання, над якими можна і треба дискутувати. Наприклад: вимога „відмолодження" керівних органів правильна, але як її реалізувати, і чи критерій віку має бути одиноким рішальним критерієм? Або: що це значить „структуральні зміни", що їх ніби треба перевести в УККА. Чи можна скасувати систему, яка спирає УККА на Відділах та керівних органах, і що поставити на їх місце? Чи, може, структуральну зміну треба розуміти, як приборкання амбіції кожної членської організації УККА, що вона мусить обов'язково мати свого представника в Політичній Раді, ба навіть в Екзекутиві, що створює ситуацію, що число тих установ перешкоджує діловому вирішуванню проблем, особливо, коли прикметна українській вдачі балакучість заливає наради потоками слів. Або: які найкращі й найбільш реальні способи побільшити впливи до УНФонду, як найкраще придбати нашій керівній репрезентативній і громадській установі фонди, без яких не може бути різногранної конструктивної праці?!

Треба зголошувати проєкти, суґестії, ідеї, треба дискутувати над ними, треба зацікавити ними громаду і треба підготовити ними 12-ий Конґрес українців в Америці, щоби він віддзеркалив конструктивізм всієї нашої громади, зорганізованої в УККА.

ПОСИЛАЙТЕ ДІТЕЙ ДО УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ!

ЗАКЛИК УККА

Вислухавши інформацій голови Шкільної Ради УККА пригадує, що українська школа дає учням основні знання про Україну, її історію, письменство, мистецтво, про всі її духові і природні багатства:

— що ця школа, своїм українознавчим знанням дає змогу молодому поколінню ширити у вільному світі правду про Україну і за неї боротись;

— що рідне шкільництво є основою існування українських релігійних і національних вартостей: є творчим чинником української культури й науки, яку нищить ворог на Рідних Землях;

— що Школи Українознавства ставлять собі метою виховати українську молодь в дусі виховного ідеалу, згідно з рішенням СКВОР — СКВУ з 1967-1973 років:

Українець, народжений поза межами України, в духовому й етнічному аспектах є в першу чергу українцем, пов'язаним історичними вузлами із країною своїх предків.

Як рівноправний громадянин країни поселення його батьків в ім'я загальнолюдської справедливости і в обороні гідности людини, він доложить усіх зусиль, щоб український нарід мав змогу свобідно розвиватися на своїх рідних землях у своїй власній державі. Щоб допомогти Україні, він доложить усіх зусиль, щоб зберегти сильною українську національно-етнічну субстанцію поза межами України.

З цією метою він буде в першу чергу зберігати й плекати українську мову, як видимий знак і лучник національної ідентичности. Він докладе всіх зусиль, щоб його особовість і характер розвивалися на українських вартостях і традиціях у противагу деструктивним течіям діялектичного матеріялізму, клясової ненависти й боротьби, нігілізму та анархізму.

Українця повинні характеризувати такі прикмети:

1. Любов до матірної української мови й культурних надбань;

2. Пошана й толеранція поглядів усіх українців, що служать українській національній справі;

3. Плекання християнського світопогляду, як антитеза сучасним течіям матеріялізму, нігілізму й атеїзму;

4. Пошана для культури країни свого поселення.

— Що школи Українознавства в Америці як незалежні від всяких посторонніх чинників є українськими шкільними інституціями, які мають змогу стояти і стоять на незалежницьких і самостійницьких позиціях в ідейній, теоретичній і практичній площині українського життя і тому:

— закликає всі Відділи УККА морально і матеріяльно допомагати українознавчим школам, світличкам і садочкам, та подбати, щоб у кожному Відділі працювала українознавча школа та світличка;

— закликає українську громаду звернути пильну увагу на рідне шкільництво;

— закликає уркаїнських батьків посилати дітей до своєї рідної школи;

— закликає молодих учителів та студентство включитися в працю шкіл українознавства.

„Український Квартальник" для бібліотек і членів Конґресу

Референт УНФонду при Відділі УККА Нюарк - Ірвінґтон, п. Василь Василів, виступив з ініціятивою, щоби наші громадяни, платники УНФонду, вплачували не обов'язуючу квоту 15 дол., а $25: тому, що такі платники автоматично отримують англомовний „Український Квартальник", він запропонував, щоби належний тим громадянам „Український Квартальник" висилати американським університетським і публічним бібліотекам в даному районі, як також конґресменам і сенаторам даного стейту. Головна канцелярія УККА отримала вже 19 прізвищ таких жертвенних платників з адресами відповідних американських бібліотек і вже отримала подяку від деяких бібліотек за вивінування їх „Українським Квартальником", багатим авторитетним джерелом інформацій про Україну, український нарід та всю широку проблематику українського визволення.

Приклад п. Василя Василева гідний наслідування. Коли б українські люди в Америці стали не тільки платниками УНФонду, але добровільно підвищили свій внесок з 15 долярів до 25 і водночас подали адресу тієї американської бібліотеки, чи того американського члена Конґресу, яким вони хотіли би зробити дарунок з „Українського Квартальника", то зробили би подвійно добре діло: дали б кращі матеріяльні засоби рідній репрезентаційній і керівній громадській установі та поширили б в американському світі інформації про Україну.

Українська дійсність в імперіялістичних кліщах Москви

На таку тему д-р І. Марченко виголосив доповідь на останньому засіданні Політичної Ради 13 жовтня ц. р., яка, з дискусією над нею, виповнила другу половину того засідання. Доповідач, добрий фахівець відносин в СССР, твердив, що в політиці Москви супроти України плянується дальші заходи задля знищення українства, як окремої особовости, та наставлення на його місце „одного совєтського народу". Для цієї цілі твориться тепер „правну ідеологію" і переводиться „правну пропаганду". Як один з конкретних способів, щоб ударити по українській національній субстанції, по широких масах українського народу, плянується скасування колгоспів, які зберігали подекуди кооперативний принцип у сільському господарстві, та заведення виключно тільки радгоспів, себто повного підпорядкування державному апаратові всього сільського господарства. Прелеґент вказав водночас на реакцію збоку українців в УССР: вони стихійно й імпульсивно намагаються створити власну духову особовість.

У дискусії, в якій забирали голос проф. Телюк, пані Падох й пані Степаняк, заторкнено можливості скасування Москвою окремих совєтських „республік" та справу ролі й існування Совєтської України в Об'єднаних Націй. Голова Політичної Ради І. Вовчук признав, що це такі широкі теми й проблеми, які вимагають окремих засідань.

БЮДЖЕТ УККА ВСТАНОВЛЕНО НА 171.000 ДОЛ.

Головний касир УККА мґр Уляна Дячук доповідала на пленумі Екзекутиви 13 грудня 1975, що прелімінар бюджету УККА на наступний рік передбачає по стороні прибутків 146.000 дол. з Народного Фонду та 25.000 дол. з інших джерел („Український Квартальник", інші видання, записи і т. п.) — разом 171.000 дол. Цей прелімінар бюджету буде ще затверджений Радою Директорів. Фінанси УККА будуть також поважною темою нарад XII Конґресу.

*Микола Дербуш**

ВАНТАЖ РОКІВ

Вантаж років наліг вже рамена,
і ломиться енергія моя,
коли
(по праці „лейбор-мена")
стаю інтеліґентом я . . .
Старі й нові встають проблеми:
Союз,
Лекторій,
УККА
і купи слів усіх полемік...
і от —
писати спрагнена рука...
Забути все хвилинами хотів би,
травичку бачити в степу, комах
та слухати незмінені мотиви,
які породжує земля
сама...
Хотілося б —
у ліс, у поле,
в безлюддя соняшних годин,
щоб молоді, стрункі тополі,
немов казали:
— Ти — один!..
Дивився б от на річку,
як листочки
у невідоме,
десь вода несе...
Вітрець ввести легенько так лоскоче,
вітаючи,
цілує у лице...
Забути б все!
Забути і Відпочити!
Замкнутися у власний світ думок.
Усіх тих „треба" навіть не злічити.
Нехай усе —
саме,
саме...
Нехай самі!..
Подумав і спинився.
Так, значить, буду дезертир?!
Понад Дніпром там скуті ниви,
а я —
ні сенсу, ні мети . . .
Ні!
Є мета!
За телефон береться вже рука,
заповідаючи громадське віче
у справі фондів УККА...

Міннеаполіс
3. 4. 1962

* Покійний вже бл. п. проф. Микола Дербуш був секретарем 345-го Відділу УНСоюзу та активним діячем УККА в Міннеаполісі. Саме недавно появилася збірка його поезій у Видавництві „Трайдент" в Канаді.

Що розуміти під терміном „громада"?

Комісія Політичної Ради для розгляду проблематики 12-го Конґресу — так з'ясувала на засіданні Політичної Ради 6 грудня ц.р. питання про „громаду":

„Зважаючи на те, що виявились розбіжності в інтерпретації терміну „Українська Громада", який ужито в друкованому в пресі тексті Резолюцій Політичної Ради з 28.X.1974. (гл. „Свобода" ч. 193 з 15-го жовтня 1975 р.), Комісія вважає потрібним уточнити ясно обидві інтерпретації, як слідує:

А) „Українська Громада" в широкому того слова значенні, „охоплює всіх українців", які проживають в даній місцевості, без огляду на те, чи вони Є, або чи й НЕ Є Платниками Українського Народного Фонду.

Б) „Українська Громада", як „Відділ УККА" (точка 5 Резолюцій Політичної Ради), — це є „ГРОМАДА ПЛАТНИКІВ УНФОНДУ", які одиноко мають право брати участь як у „громадських зборах" для вибору свого проводу (Управи Відділу), так і в Конґресі УККА (через представників), чи у працях перед - конґресових комісій, або інших комісій, творених льокально чи централно.

В) Інтенцією Політичної Ради ніколи не було, бо й не могло бути, змішування тих двох понять тому, що засадою кожного громадського правопорядку мусить бути тісний зв'язок поміж „репрезентацією" і „таксацією". Члени „Української Громади" в широкому розумінні, які не почуваються до обов'язку платити свої внески до УНФОНДУ, елімінують себе самі від співдії в акціях громади Платників, тобто відлучуються від „Української Громади" у вужчому значенні, хоч їхня співучасть в загально-національних акціях є побажана і потрібна.

Г) Ідеальним станом (до якого слід стреміти з повною свідомістю, що такого ідеалу не можна осягнути) було б, щоби обидва поняття „Української Громади" стали ідентичні, тобто, щоби кожний українець(-нка) був (-ла) солідним Платником Українського Народного Фонду.

Справа дому УККА у Ню Йорку

Власники нового спільного дому при 2-ій Евеню 203 в Ню Йорку, Український Конґресовий Комітет і Союз Українок Америки, вживали всіх заходів, щоби ремонт того будинку переводила українська будівельна фірма. Коли ті заходи були невдачними, тоді Екзекутива УККА і СУА, як співвласники, погодилися на американську фірму Баранелльо і Сини та підписали з нею відповідну умову.

Названа фірма зобов'язалася закінчити ремонт будинку найдалі до лютого 1976. Головна канцелярія УККА наполягає, щоби ремонт був закінчений до 22 січня 1976, щоби тоді, в світлі роковин проголошення Української Незалежности, відкрити дім, в якому, в окремих кімнатах, будуть зберігатися не тільки музейні документи й світлини, що стосуються українського поселення в цій країні, але також історичні пам'ятки, що відносяться до державности України та її сучасної мартирології.

Гол. Канцелярія УККА

УНФОНД
До дня 19-го грудня 1975 вплинуло у цьому році дол. 85,941.00
Закриття вплат за 1975 рік — 10-го січня 1976.
Присилайте членські внески і пожертви на УНФонд!

12 СІЧНЯ — ДЕНЬ СОЛІДАРНОСТИ З ПОЛІТИЧНИМИ В'ЯЗНЯМИ В УССР

Пленарне засідання Екзекутиви УККА прийняло 13 грудня ц.р. окрему резолюцію, яка встановляє день 12 січня 1976, як День солідарности з нашими політичними в'язнями та день голодівки задля маніфестації нашої солідарности з переслідуваними братами і сестрами в СССР. Ініціятива до такої акції вийшла від молодечих і студентських організацій.

С. Букшована

„РІК ЖІНКИ" – РІК УСПІХІВ

Коли 1. березня ц.р. на засіданні Політичної Ради УККА після вислухання доповіді С. Букшованої присутні дискутували над участю українських жінок у міжнародній Конференції „Року Жінки" в Мехіко, то мабуть ніхто не здавав собі справи, як ця наша участь має виглядати. Однак відразу були деякі для всіх очевидні моменти. В першу чергу всі погодилися в тому, що обсяг завдання і його величина та правдоподібні пізніші наслідки вимагають, щоб справу вирішила найвища інстанція УККА, тобто Президія.

Президії треба було представити крім загальної пропозиції докладніший плян праці, прізвища людей, що цю працю будуть виконувати, та інші детайлі. 4. квітня Президія Екзекутиви винесла ухвалу, якою затвердила рішення громадської наради в справі відзначення „Року Жінки" і склад Управи Комітету, який очолила п. Лідія Бурачинська. Перед Комітетом було дуже багато праці, а часу дуже мало. Було ясно, що на перший вогонь мусить піти Конференція Міжнародного „Року Жінки" в Мехіко. Збирані інформації і матеріяли відразу показали величину завдання і його небезпеки. Почнім з небезпеки: Совєтський Союз заплянував з Конференції у Мехіко зробити тріюмф своєї пропаґанди. В пляні було наперед розхвалити „на всіх язиках" здобутки жінки під Совєтами, а тоді вже на всі лади засудити „недолю" жінки на Заході, головно в демократичних країнах. Для цієї цілі змобілізували більшевики добірний апарат з аґітпрофів, каґебістів і заголюканих жінок.

З українського боку треба було протиставити тому спектаклеві відповідну силу. Конференція в Мехіко складалася з двох частин: офіційної, в якій брали участь офіційні представниці держав, і неофіційної. З трибуни проголошено участь тисяч представниць жіночих організацій у світі і чолових провідниць жіноцтва. Серед українок тільки декілька змогли бути назначеними офіційними представницями, та й ті не могли мати багато можливостей одвертих виступів проти большевиків, бо їхній статус забороняв їм це, або ускладнював. Отже цілу свою увагу українки мусіли перенести на Трибуну.

Щоб дістати відповідне число українських учасниць Комітет розписав листи, заклики, статті в пресі, а крім цього відбуто численні наради. Відгомін на ці заходи був дуже великий, зголосилися десятки учасниць і це був перший успіх і запорука дальших.

До тих інформацій і описів акції у Мехіко, які були подані в пресі та на публічних зборах, можна би багато додати, але розміри статті не дозволяють на це. Одначе треба підкреслити, що заходи нашої делеґації були справді всесторонні. Серед них на першому місці голодівка десяти учасниць на публічній площі на очах тисяч і тисяч людей перед будинком, у якому відбувалася Трибуна. Як стверджують усі, голодівка була переломовим моментом. Вона привернула увагу до нас, викликала численні вияви симпатій як серед учасниць Конференції, так і серед населення Мехіко Сити. А найважніше, що вона змусила московську делеґацію, яка до того часу поводилася дуже аґресивно й безцеремонно, перейти до оборони. Українські жінки стали противагою до московських аґітаторів.

Після повороту учасниць почалися самозрозумілі дискусії над тим, як на майбутнє ще краще зорганізувати такі акції.

Український Комітет „Року Жінки" не обмежився до акції у Мехіко. Відбуто доповіді і конференції, зв'язані з Роком Жінки"; зорганізовано маніфестації, виступи і походи, зібрано десятки тисяч підписів. Це все в обороні жінок — політичних вязнів в СССР. З ряду міст, на чолі з Ню Йорком і Філядельфією, вже появилися в пресі широкі звідомлення. На інші чекаємо.

До кінця „Року Жінки" залишилося вже тільки пів місяця. Комітет „Року Жінки" заплянував дальші акції, а серед них дві найважніші: Поклін жінкам — політичним в'язням низкою імпрез, сполучених з так званими голодними обідами, або вечерями, та публічні колядки на міських скверах, майданах, під церквами й іншими будівлями. Імпрези, сполучені з голодними обідами, або вечерями мають підкреслити нашу зв'язаність, духову нерозривність з жінками-в'язнями і разом з тим придбати фонди на їхню оборону. Бо акції розпочаті в „Році Жінки" будуть тривати в дальших роках, як засіб боротьби з російським імперіялізмом і терористичною комуністичною системою. Публічне колядування повинно стати щорічною традицією цілої української діяспори, всіх українців, розкинених по світі. Чудові українські колядки й щедрівки завойовують світ. Придушені в Україні, вони захоплюють своєю красою людей на всіх континентах. То чому нам не дати змоги почути їх і порадуватися ними? Під большевиками за колядування запроторюють у тюрми, то ж ми у світі повинні надолужити те й показати при цій нагоді світові різницю між життям поза залізною заслоною і в решті світу.

Як бачимо, акції Українського Комітету „Року Жінки" широко закроєні й не лише увінчалося успіхом, але їхні сліди повинні залишитися довго в нашому житті й нашій пам'яті!

Багатогранна праця Централі УККА

На засіданні Політичної Ради УККА 6 грудня ц.р. обширну інформацію про діяльність Екзекутиви УККА, чи пак її Централі, склав екзекутивний директор мґр Іван Базарко. Подаємо тільки справи, що їх він заторкував:

Участь в антикомуністичній конференції у Бразилії; активна участь у Році Жінки з конференцією у Мехіко включно; меморіял до міністерства освіти у Баварії з підтримкою для Українського Вільного Університету; виклопотання віз для двох великих мистецьких ансамблів з Британії й Голляндії та активне спонзорство на терені ЗСА; меморіял до всіх членів конференції у Гельсінках; заходи щодо можливих зв'язків на терені Об'єднаних Націй; успішна оборона українських громадян, що їх конґресменка Гольцман оскаржила перед Урядом іміграції й натуралізації, що вони „кримінальні злочинці"; участь в акції оборони Валентина Мороза; оголошення у великих американських газетах; підготова відзначення 22-го Січня у Конґресі та в стейтах і великих містах; зв'язок із СКВУ; ініціятива й активна участь у святкуванні 200-річчя ЗСА і 100-річчя українського поселення; підготова таких творів, як „Історичні акти української державности", „Історія українського поселення в ЗСА", „Фізичне й духове нищення України Москвою", „ Американська й українська революція"...

Широкий звіт мґра І. Базарка виявляв виразно, що велика — якщо не найбільша — частина праці УККА йде незамітно для ширшого суспільства та інколи вимагає повного засекречення — для добра справи.

З технічних причин не було можливо видати число „КОНҐРЕСОВИХ ВІСТЕЙ" у м. листопаді, тому видаємо його тепер, у м. грудні У ПОДВІЙНОМУ ОБ'ЄМІ.

Пленарне засідання Екзекутиви УККА дало повний образ його дії

13 грудня ц. р. відбулося пленарне засідання Екзекутиви Українського Конгресового Комітету Америки, при чому з-посеред 39-ох членів Екзекутиви (у тому числі 16 членів Президії) було присутніх 29 осіб. Проводив екзекутивний віце-президент Йосип Лисогір, секретарював Богдан Казанівський. На вступі вшановано пам'ять недавно померлих двох колишніх членів Екзекутиви, Олени Лотоцької і Богдана Кравцева. Після відчитання Б. Казанівським протоколу попереднього засідання — вислухано усі звіти-доповідей. Хоч усі вони стосувалися дуже поважних справ, проте найбільшу увагу зосередили виступи президента УККА, проф. Лева Добрянського (зовнішній відтинок діяльности) та екзекутивного директора мгра І. Базарка (діяльність на внутрішньому відтинку і підготова до XII Конгресу). Про доповідь проф. Добрянського подаємо на іншому місці.

Звіт мгра І. Базарка охоплював дії УККА за останніх три місяці. У тому часі дано активну допомогу у спровадженні до ЗСА і Канади двох великих українських мистецьких ансамблів з Европи, — вислано меморіяли у справі українських політичних в'язнів в СССР, — діяно активно у Році Жінки, — ведено співпрацю з Конференцією українських професіоналістів, — підготовлено до друку кілька важливих творів і — що найголовніше — започатковано підготову до XII Конгресу, який відбудеться 8, 9 і 10 жовтня наступного року. Конкретний проєкт, що його виготовляє Централя УККА у порозумінні з Політичною Радою, буде пред'явлений на розгляд і затвердження Раді Директорів у березні 1976.

1976-ий рік для ЗСА й української справи

Як тісно пов'язані справи внутрішньої й закордонної політики Америки із справами, що ними займається УККА з очима на Україну — це виходило яскраво з інформаційної доповіді, що її виголосив на засіданні повної Екзекутиви УККА 13 грудня ц. р. президент УККА проф. Лев Добрянський. Він звернув спеціяльну увагу, що у 1976 році будуть вибори нового президента ЗСА й буде всеамериканське відзначування 200-річчя американської державної незалежности, що дає першорядну нагоду для підкреслювання права українського народу до своєї державної незалежности. Невиконування Советами постанов Гельсінкської конференції, що стосуються людських прав й інші причини теперішнього загострення відносин між ЗСА і СССР створює нову нагоду для активізації діяльности УККА на терені Вашингтону. Переваантаження Білого Дому й Капітолу прерізними справами не дозволяє сподіватися схвалення вже під час цієї сесії Конгресу окремого закону про проголошування на 22 січня „Українського Дня", але в 1976 році це може статися, як бувало й попередніми роками, розпорядком Президента, а тому, що це буде саме 1976 рік — то відзначування роковин української незалежности в обох палатах Конгресу може набрати особливо урочистого характеру. Зріст антисовєтських настроїв в американських керівних колах може допомогти також в українській акції проти совєтського здирства за пересилані з Америки на Україну допомогові пачки.

Про збільшену діяльність УККА на зовнішньому відтинку свідчили теж звідомлення д-ра В. Душника про його зустріч з амбасадором ЗСА в Об'єднаних Націях Мойнігеном і пані Іванни Рожанковської з пані Мойніген. Як відомо, названий американський амбасадор виступив в останньому часі кількакратно з різкою критикою СССР та його інтриг на африканському терені й на терені Об'єднаних Націй.

Політична Рада пропонує створення Комісії для підготови 12-го Конґресу

6-го грудня ц.р. відбулося засідання Політичної Ради УККА, попереджене засіданням її Президії, — на якому д-р В. Савчак пред'явив проєкт покликаної 21 червня ц.р. Політичною Радою „Комісії для студій проблематики XII Конгресу українців в Америці". З трьох і пів сторінкового машинописного проєкту найважливішою була частина, яку подаємо:

ПРОБЛЕМАТИКА:

А) Черговий — XII-й Конгрес УККА, який має відбутися в жовтні 1976 року, повинен стати центральним форумом, на якому платники Українського Народного Фонду мають виявити свою волю в питанні напрямних дії УККА на черговий період та персональної обсади його керівних органів.

Б) Основними проблемами, які повинні стояти в центрі уваги всіх учасників XII Конгресу, повинні бути такі три засадничі ділянки:

1. — Аналіза сучасного, межового, стану нашого народу на Рідних Землях і шукання можливостей допомогти Україні в напрямі покращання того стану;

2. — Збереження дотеперішніх надбань і розгляд можливостей дальшого росту української спільноти в цій країні;

3. — Шукання шляхів для поліпшення структури і дії системи УККА з метою обняти цією системою можливо якнайширший круг осіб українського роду, які ще відчувають свій зв'язок з українством.

В) „Комісія для розгляду проблематики XII-го Конгресу УККА" вважає, що названі вище три засадничі ділянки і виникаючі з них більше деталізовані проблеми повинні стати дороговказом для всіх практичних заходів і дій, як теперішніх органів (Екзекутива, Політична Рада, Управи Відділів, тощо), так й перед-конгресових комісій, що їх повинна б покликати до життя, — найпізніше до 31-го січня 1976 року, Рада Директорів чи Екзекутива УККА.

Політична Рада одноголосно прийняла в принципі пред'явлений д-ром В. Савчаком проєкт, рішивши пред'явити його Екзекутиві й Раді Директорів, та продовжила діяння названої Комісії до часу засідання Ради Директорів. Водночас Політична Рада, прийнявши до відома заяву д-ра В. Савчака, що в тому проєкті Комісії бралося на увагу первісний проєкт, що його на попередньому засіданні Політичної Ради реферував мгр Я. Рак, рішила того первісного давнього проєкту більше не розглядати.

ГОЛОДОВИЙ ОБІД

30 листопада відбувся на великій залі УНДому в Ню Йорку „Голодовий обід" — заініційована централею УККА імпреза для заманіфестування солідарности з жінками, які караються у совєтських в'язницях. Мистецька дівоча група Осередку СУМА в Нюарку під керівництвом Іванни Кононів виставила М. Подолянки „Шість Нескорених", виступив теж ансамбль бандуристів з Бавнд Бруку та промовляла Стефанія Букшована. Центральну промову із з'ясуванням цілі й й характеру тієї імпрези, на якій за порожніми столами засіло 250 осіб, виголосив екзекутивний директор УККА мгр І. Базарко. Приявні склали 736 дол. на фонд допомоги й оборони Українських Жінок політ - в'язнів і їхніх друзів.

ПОЛІТИЧНА РАДА УККА

На тему Політичної Ради УККА велися дебати на минулих Конгресах. Були скептики, які твердили, що Політична Рада — це у практиці фікція, бо по-перше вона завелике і надто тяжке тіло, щоби на своїх засіданнях могла радити ділово, і по-друге, вона у практиці має тільки дорадчий голос, а дійсний голос має Ексекутива і Головна Канцелярія. Були й інші голоси,, що саме Палітична Рада ма єстати плянувальним чинником, а Екзекутива має виконавчі функції, — що найвищим органом УККА є Рада Директорів, яка складається з усіх членів Політичної Ради, Екзекутиви й Контрольної Комісії. Унаслідку тих дебат поширено права Політичної Ради. Але і поширено її членство на всі без вийнятку членські організації: тямимо, що коли на останньому Конгресі один його член звернув увагу, що кількадесятичленна Політична Рада може перетворитися у віче, то інший дискутант потішав скептика: „не бійтеся, на засідання і так приходить половина, чи й менше членів, то їхня завелика скількість на папері не грає ролі...".

Суперечні тенденції й різні погляди на ролю Політичної Ради у теорії й у практиці виявилися також на засіданні Політичної Ради 18 жовтня 1975, яке відбулося під половуванням проф. Івана Вовчука із Степанією Букшованою, як секретаркою. Першу половину засідання виповнила доповідь, чи — скромніше „інформація", як сказано у денному порядку, — голови 12-тичленної Комісії, що її Політична Рада покликала для підготови 12-го Конгресу. Її голова, мгр Я. Рак на вступі закинув Екзекутиві й тоді Директорів „пасивність" у справі підготовлювати 12-го Конгресу і заявив, що тому Політична Рада прийняла на себе підготову найближчого Конгресу. Ця Комісія пред'явила всім приявним 4-сторінковий проєкт, який проте не знайшов одностайного схвалення приявних. Член Комісії д-р Савчак з'ясував, що це тільки перший „сирий" проєкт". Він висловився теж критично щодо числа аж 22-ох запроєктованих Комісій, які мали би нараджуватися перед Конгресом, але й під час Конгресу. Мгр Я. Рак теж признав, що число 22-ох Комісій дискусійне, що їх можна комасувати, але й можна, на бажання членства, побільшити.

У дискусії забирали голос (за чергою й із пропущенням титулів), пп Утриско, Ірина Падох, Поліщук, Г. Білинський, Луцький, Никинчук, Білик, Кедрин, Букшована, Гладкий і — відповідав дискутантам — Я. Рак. Секретар Екзекутиви Гнат Білинський звернув увагу, що Екзекутива чи пак Дирекційна Рада — покличе також Комісію для підготови 12-го Конгресу, то не доцільно розпорошувати працю, а скомасувати Підготовчі Комісії. Піддано теж у дискусії під сумнів, чи пленум 12-го Конгресу буде цікавитися всіма тими справами, що ними мали би займатся запроєктовані Комісії. Пленум, висловлено думку, буде займатися трьома найважливішими проблемами: 1. ситуацією України, 2. ситуацією в українській вільній громаді та 3. персоналіями, особливо, коли виявиться, що носії двох найголовніших постів — президент проф. Лев Добрянський і екзекутивний директор мгр Іван Базарко не захочуть залишитися на своїх становищах. Але, очевидно, Конгрес — якщо не на пленарних засіданнях, то у відповідних Комісіях та згодом у Резолюціях мусить займатися такими проблемами, як молодь, шкільництво, суспільна опіка, проблема науки і т. і. Як це погодити, як розподілити справи між пленум Конгресу і його Комісії — це саме справа підготови Конгресу. На засіданні Підготовчої Комісії, що її покликала була Політична Рада, яке відбулося безпосередньо перед засіданням повної Політичної Ради, голова Комісії мгр Я. Рак зрікся головства, — пані Стефанія Букшована апелювала до нього, щоби він відкликав свою резигнацію, що приявні підтримали оплесками.

Участь українців в ювілеях Америки

31. жовтня ц.р. у Літературно - мистецькому Клюбі в Ню Йорку ред. Ярослав Гайвас виголосив доповідь на тему „Участь українців у 200-річчі Америки і 100-річчі українського поселення". Доповідач пригадав, так би мовити, формальну історію справи — заснування окремого Українського Комітету для вшанування тих обох ювілеїв — з ініціятиви Українського Конгресового Комітету. Він переконливо вказував на доцільність нашої, української, участи в загально - американських святкуваннях, щоби показати американцям не тільки те, що „ми є", але й скільки українці вчинили для американської культури й економіки. Тут він згадав про друковані твори, які в цій справі підготовляються і появляться. Доповідач вказав на конечність перевести відзначення обох ювілеїв на трьох теренах; місцевому українському, — Глен Спей, Шамокін, – у Філядельфії як колисці американської державности, — та у Вашингтоні, де відбудеться остаточна й найбільш імпозантна маніфестація. На запит від приявних — з'ясував докладно як виглядає справа участи української молоді у маніфестації у Вашингтоні, з заходами, щоби дистрикт Колюмбії (місто Вашингтон) відступив відповідне місце для „шатрування" української молоді. Доповідь і дискусія перейшли з найбільшим успіхом і голова ЛМКлюбу інж. І. Жуковський щиро дякував прелеґентові за цікаву доповідь та актуальні інформації про справу, яка щораз більше цікавить українських людей в Америці.

До речі: Український Народний Союз плянує влаштувати у Шамокіні, столиці басейну твердого вугілля й колисці українського поселення в Америці, — велику маніфестацію, яка буде вшануванням пам'яти українських піонерів та пригадкою, коли - то українська громада в Америці почала, від спершу скромних починів, щораз більше розгортатись і вносити свою культурою й економічною вклад до загальної американської культури й економіки.

Знову ж Український Робітничий Союз плянує перевести на своїй оселі в Глен Спей великий з'їзд молоді, щоб заманіфестувати існування того українського молодого покоління, яке вже найтісніше пов'язане з американською землею.

СТУДІЇ НАД ВІДНОСИНАМИ В УКРАЇНІ

Проф. д-р Богдан Гнатюк, як голова окремої Комісії для студій відносин в УССР доповідав про цю справу на пленумі Екзекутиви 13 грудня ц.р. Його інформації та конкретні пропозиції доповнили голова Політичної Ради проф. Іван Вовчук і ред. Антін Драган. Доповідачі торкалися двох аспектів: 1) потреби якнайкращого знання реального стану в Україні та 2) активної дії проти русифікаторської й екстермінаційної політики тамошнього ворожого режиму.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО УКРАЇНУ І УКРАЇНЦІВ

На засіданні Політичної Ради 6 грудня ц.р. д-р В. Шандор мав доповідь про „Зовнішньо - політичну працю", при чому, навівши багато конкретних придладів, як чужинці цікавляться українською проблемою, пропонував, щоби УККА видавав невеличкі інформаційні брошури, де були б науково опрацьовані різні окремі аспекти української дійсности, от ось, наприклад, „Совєтська конституція у теорії і практиці". Питання про шляхи й методи української інформації й пропаганди залишається надалі відкрите й дискусійне.

Успіхи турне Голляндського хору – успіх Конґресового Комітету

Двотижневе турне Візантійського чоловічого хору з Утрехту в Голляндії, яке було направді тріюмфальним походом по Канаді й Америці було великим моральним успіхом також Українського Конгресового Комітету. Відомо, що УККА був спонсором тієї мистецької подорожі одного з найкращих українських чоловічих хорів в діяспорі, який під проводом свого диригента д-ра Мирослава Антоновича захоплював маси слухачів на концертах, які відбулися в таких місцевостях у ЗСА: Боффало, Рочестер, Сиракюзи, Філядельфія, Ню Йорк, Кергонксон - Союзівка, Йонкерс, перед Сіті Голлем в Ню Йорку, Вашінгтон, Клівленд, Чікаго, Детройт. Відділи УККА вклали багато праці в улаштуванні концертів. Фінансово найбільший успіх був у Чікаго: 10.600 дол. чистого зиску. Для підготови приїзду Візантійського Хору до Америки заслужився та до успіхів Хору причинився співак - бандурист Володимир Луців.

Спонзорство УККА Хорові не було тільки формальне. Візантійський Хор мав спершу труднощі з отриманням віз і Президія Екзекутиви УККА інтервеніювала в американського амбасадора в Амстердамі, щоби подорож Візантійського хору трактувати у порядку „культурного обміну" між ЗСА й Канадою з одного боку та Голляндією з другого. Та інтервенція увінчалася повним успіхом.

Члени Візантійського Хору відвідали редакцію „Америки" й Екзекутиву „Провидіння" у Філядельфії та співали в тамошній катедрі Непорочного Зачаття, як теж відвідали редакцію „Свободи" й Екзекутиву Українського Народного Союзу в Джерзі Сіті, дякуючи скрізь за підтримку, яку вони зазнали від української преси і проводу української зорганізованої громади в Америці та за сердечну поставу всього українського суспільства.

УККА взяв теж активну участь у реклямі виступів Візантійського хору, проголосивши наступну окрему відозву:

Вітайте носії української пісні!

Ню Йорк. — В дні 29 жовтня 1975 р. Візантійський Чоловічий Хор з Утрехту, Голляндія, під диригентурою д-ра Мирослава Антоновича, почав своє перше велике та історичне турне по українських громадах у ЗСА. З хором виступає також, як гість, відомий артист - бандурист Володимир Луців.

Мистецьке турне цього, унікального у світі хорового ансамблю, спонзорує в Америці Український Конгресовий Комітет Америки, під високим патронатом Ієрархій Українських Церков, а влаштуванням концертів на місцях займаються Відділи УККА.

Дотепер ансамбль відбув уже концерти в Боффало, Рочестері і Сиракюзах, а чергові концерти відбудуться у Філядельфії, Ню Йорку, Йонкерсі, Нюарку, Вашінгтоні, Клівленді, Чікаго і Детройті.

Екзекутива УККА, оцінюючи велике значення української пісні, як одно звено із многогранної української культури, щиро вітає усіх членів Візантійського Чоловічого Хору, зокрема його диригента, д-ра Мирослава Антоновича, а теж артиста Володимира Луцева, та висловлює їм глибоку вдячність за їх відданість українській пісні та їх безмежну посвяту на протязі 25-літнього існування ансамблю.

Як відомо, всі члени Візантійського Чоловічого Хору є голляндцями, які, з любови до української пісні, жертвували і дальше жертвують свій час, труд та свої серця, несучи українську пісню в широкий світ.

Хор відбув ряд концертів в европейських країнах та виступав у Базиліці св. Петра в Римі, в катедрі Нотр Дам в Парижі, і у Вестмінстерській катедрі в Лондоні.

Сподіваємося, що українська громада, своєю численною участю в концертах, вшанує хор і безсмертну українську пісню.

Екзекутива Українського Конгресового Комітету Америки

200 річчя ЗСА

У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ЗАПОЧАТКОВАНО ВІДЗНАЧУВАННЯ ЮВІЛЕЇВ ЗСА І УКРАЇНСЬКОГО ПОСЕЛЕННЯ

8-го листопада ц.р. українська громада у Філядельфії, колисці американської державности започаткувала відзначування 200-ліття ЗСА і 100-річчя українського поселення, влаштувавши виставку і концерт в музеї Пенсильвенійського університету. Головою Комітету для вшанування тих роковин є д-р Іван Скальчук, який виступив на тій українській імпрезі, на якій були видатні представники американського світу. Активними учасниками був чоловічий хор під управою Михайла Длябоги з Богданом Перфецьким і, в другій частині, Галиною Мазурок, при фортепіяні, — бандуристи Роман Левицький та Шумиловичі, — Юлія Шашаровська, сопрано, як теж танцювальний ансамбль СУМА під проводом Миколи Бойчука — і група „Черемош" під керівництвом Дмитра Сорохацюка, як теж оркестра під проводом Михайла Гаврилюка.

У СТЕЙТІ ВАШИНГТОН СТВОРЕНО ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ

Українсько - американський Клюб, існуючий в Сіятлі, столиці далекого північно - західного стейту Вашингтон, започаткував створення окремого Українського Комітету, який зорганізує відзначування 200-річчя ЗСА і 100-річчя українського поселення в цій країні. На голову Комітету обрано Володимира Клоса, на заступника голови Волтера Миропольця, Надю Даниш на секретаря і Ореста Даниша на скарбника. На 1-го лютого 1976 запляновано фестиваль, на якому українська місцева громада задумує виступити особливо з показом української ноші, пісні й танку.

Маруся Бек – активна організаторка ювілею ЗСА й української громади ЗСА

На нарадах обох Відділів УККА в Детройті порішено, що пані Маруся Бек, колишня радна міської Управи в Детройті, яка виконувала теж обов'язки посадника (мейора) того великого міста, очолить окремий Комітет для відзначення 200 - річчя Америки і 100-річчя українського поселення в ЗСА. Членами того Комітету є представники всіх наших організацій м. Детройту. Пані Марусю Бек вибрали теж на координаторку всіх етнічних груп в повіті Вейн, на терені якого знаходиться теж місто Детройт, — які візьмуть активну участь у святкуванні 200-річчя Америки. На 2-го травня 1976 плянується парадний похід, який візьме особливо на увагу, що Детройт — столиця автомобільного промислу Америки. У тому поході, чи пак автокаді, їхатиме й окремий український парадний віз. Президент Форд обіцяв прибути на ту параду. Маруся Бек — завжди була і є активною українською громадською діячкою, тепер є членом екзильного уряду УНР і роз'їздить з українськими доповідями, закликаючи до єдности. 21. вересня ц.р. промовляла на публічній українській Маніфестації у Ню Йорку, як член Комітету „Року Української Жінки".

УККА проти грабіжницького мита за посилки до УССР

Відомо, що величезне мито, що його совєтський уряд накладає на всі посилки з вільного світу до СССР, зокрема на посилки з дарунками для членів родин в УССР, є одним із наявних доказів небувалого і невідомого у вільному світі здирства, стосованого Москвою супроти власних громадян та супроти зовнішнього світу. Відомо, що мито, що його згори мають оплачувати висилаючі з Америки до своїх кревних в Україні пакунків, нераз перевищує вартість цілого пакунку, — ні одна країна у культурному світі не стосує такої практики, а посилки до Західної Европи, на яких зазначено, що це святочні дарунки, взагалі звільнені від усякого мита. Екзекутива УККА зібрала в цій справі поважний документарний матеріял. Президент УККА проф. Лев Добрянський звітував на засіданні Екзекутиви 7-го листопада ц. р., що коли УККА зголосить в цій справі докладно умотивований меморіял до керівних чинників в ЗСА, то він, проф. Добрянський, переведе спеціяльну акцію між конгресменами й сенаторами, щоби американський Уряд інтервеніював у цій справі у Москві. Тому, що та здирська митна політика Москви вдаряє не тільки по „українських буржуазних націоналістах", а й по інших національних групах, які мають свої рідні і приятелів в СССР, і тому, що американський Уряд має можливості застосувати супроти Москви різними відплатними діями, то існують шанси успіху такої акції УККА.

Акція УККА в обороні українських політичних в'язнів в совєтській тюрмі народів дістала нового поштовху від зголошеної в Об'єднаних Націях американської резолюції про потребу проголошення в усьому світі повної амнестії для політичних в'язнів. УККА, якого статутовим завданням є репрезентувати українських громадян перед американськими властями, стоїть у контакті з тими керівними американськими колами, які зацікавлені в успіху резолюції про загальну амнестію для політичних в'язнів. Відкликання американським урядом тієї резолюції з тактичних причин — стало ще одним доказом складної ситуації, в якій живемо.

УККА І ФЕСТИВАЛЬ У НЮ ДЖЕРЗІ

19-го жовтня ц.р. в Елізабеті відбулися збори представників Відділів УККА із стейту Ню Джерзі для справи українського фестивалю, який щорічно — з великим успіхом — відбувається в „Артс Сентері" в Голмделі, Н.Дж. Новим головою Комітету став інж. Зенон Онуфрик, голова Відділу УККА в повіті Морріс. Рішено, що з уваги на відзначування в 1976 році 200-річчя ЗСА і 100-річчя українського поселення — перевести фестиваль в половині червня мин. року й поширити його програму, достосувавши її до цих ювілеїв. Визначено дату фестивалю на 5 червня 1976.

В боротьбі за суверенність української нації

В дні 19-го квітня 1930 року найвищий суд УССР проголосив в Харкові драконський вирок членам СВУ-СУМ, обвинуваченим в тому, що вони мали на меті повалити совєтську владу в Україні.

45 учасників відомого процесу на чолі з академіком Сергієм Єфремовим, провідником Спілки Визволення України, і Миколою Павлушковим, керівником Спілки Української Молоді — впали жертвою жорстокого терору совєтського уряду проти провідної верстви українського народу.

Спілка Визволення України постала на переломі 1924-25 років. В її рядах знайшлись визначні діячі Всеукраїнської Академії Наук, академіки А. Кримський, К. Вобний, проф. О. Гермайзе, проф. В. Дурдуківський, О. Гребенецький, В. Виноградов.

Через проф. В. Чехівського СВУ була пов'язана з Українською Автокефальною Православною Церквою під проводом Митр. Василя Липківського.

Під впливом СВУ діяли різні українські видавництва, її дія поширена на діячів української літератури, мистецтва. Гасло Симона Петлюри „Держава над партіями! — Нація понад клясами", стало політичним кредо СВУ.

Укранська молодь, зокрема середньошкільна і студентство оформили свою секцію при СВУ під назвою Спілки Української Молоді.

Рух СВУ-СУМ мав на меті використати всі існуючі можливості для скріплення національної субстанції нашого народу, для поширення релігійно-патріотичного духа серед широких мас українського народу.

Керівники СВУ-СУМ були свідомі, що тільки вигравши бій за духовість українського народу — вони творять здорові основи і передумови, щоб виграти бій за політичну і державну суверенність українського народу.

Жорстокий процес СВУ-СУМ був початком широкої хвилі терору, яка знищила понад 200 письменників і поетів України, понад 30 єпископів УАПЦ на чолі з Митр. В. Липківським, сотні духовенства, висококваліфікованих працівників промислу, старшин армії, журналістів. Все це в надії, що знищивши провідну верству, ворог обезголовить український нарід.

Коли й цього не вистачило Москві — то терор поширено на свідомі маси українського селянства, яке впало жертвою штучного голоду в Україні в 1932-1933 рр., мільйони наших селян померли а тих, які остались живими, закріпачено в систему колгоспів.

Президія Секретаріяту СКВУ звертається до українського суспільства у вільному світі з закликом належно вшанувати память основоположників СВУ-СУМ, належно оцінити їхню жертву в боротьбі за гідність української людини і політичну свободу української нації.

Украинський нарід в Україні доказує усьому світові, що жертви процесу СВУ-СУМ не пішли намарне. Молода верства діячів української культури підняла новий бій за самобутність свого народу.

На їхні зусилля відгукнулись українське робітництво і селянство. Цей рух Москва пробує знищити подібними судами — як це було у випадку СВУ і СУМ.

Так як Сталін пропонував акад. С. Єфремову за „даровану волю" і „вільну" наукову працю в Москві — написати покаянну заяву, так і тепер Москва пробує фізично і духово знищити рух спротиву в Україні. Але як акад. С. Єфремов вибрав тюрму і заслання, так і сучасне покоління вибрало з себе А. Горську і В. Мороза та інших, які воліли вибрати смерть чи довголітню тюрму чим покаяння перед ворогом!

Хай невинно засуджені учасники процесу СВУ-СУМ будуть дороговказом в безкомпромісовій поставі українській спільноті у вільному світі до окупанта України.

Хай пам'ять про них скріпить нашу волю нести всесторонню допомогу нашому народові в його боротьбі за свободу! Свідомі своїх завдань, об'єднанні з нескореною Україною — працюймо, щоб приспішити день української перемоги.

Президія Секретаріяту СКВУ

Керівники УДЦентру відвідали УККА і УНСоюз

Президент УНР в екзилі Микола А. Лівицький та голова Виконавчого Органу д-р Теофіль Леонтій відвідали 11 грудня 1975 Головну канцелярію Українського Конґресового Комітету Америки в Ню Йорку. У тій інформаційній зустрічі взяли також участь — поруч екзекутивного директора мґра Івана Базарка — д-р В. Душник, ред. Я. Гайвас та ред. І. Кедрин. Мґр І. Базарко привітав діячів Українського Державного Центру, які відвідали його, та підкреслив, що цілі УККА і УДЦ ті самі — діяти для добра України. Хоча Український Конґресовий Комітет Америки — це репрезентація українців перед американськими властями, проте ідейна база УККА — акти 22 січня. Поширення діяльности УДЦентру на американський терен — добре діло, бо тут багатий людський потенціял. — През. М. А. Лівицький пригадав, що він уже бував у тій самій домівці та брав участь у деяких Конґресах українців в Америці. Інформував про сучасний стан в УДЦентрі. Хоча дехто ставив вже хрестик на УДЦентр і його УНРаду, проте саме тепер відбуваються розмови про консолідацію і хоча трудно сподіватися 100-відсоткового успіху отих розмов, проте деякий успіх, мабуть, таки буде. В усякому разі не буде повороту до „холодної війни" між деякими українськими середовищами та УНРадою. Мґр І. Базарко ствердив, що й відносини на терені Америки та в самому УККА — коли йдеться про політичні партії й середовища — покращали. — Д-р Т. Леонтій заявив готовість до ділової співпраці і тісного контакту. Ред. Я. Гайвас з'ясував свій характер в УККА, як референта участи українців у відзначуванні 200-ліття Америки і 100-річчя українського поселення, для чого існує, заініційований УККА, окремий Крайовий Комітет. Стверджує, що люди на низах стрybовані відносинами на політичному відтинку, вони не розуміють — і він сам не розуміє — існуючого заколоту. Українські люди вимагають зведення всіх конструктивних сил для виконання різних конкретних завдань для добра української справи. Ред. І. Кедрин, як виконуючий обов'язки голови УНРади, інформував про стан консолідаційних розмов. — Д-р В. Душник вказував на заслуги „Українського Квартальника" для ширення вірних інформацій про Україну та ролю того журналу у ділі документації дій вільних українців. — Мґр І. Базарко інформував про заходи у Вашинґтоні, щоби Президент проголосив день 22 січня Українським Днем. Заторкнено теж ідею про проолошення у День 12 січня „Дня голодівки", щоб заманіфестувати свою солідарність з українськими політичними в'язнями.

Наступного дня, в п'ятницю 12 грудня, пп. М. А. Лівицький і д-р Т. Леонтій в асисті о. І. К. Шабельського і ред. І. Кедрина відвідали також Головну Канцелярію Українського Народного Союзу в Джерзі Сити, інформуючи членів Екзекутиви: головного предсідника Йосипа Лисогора, головного секретаря Волод. Сохана й головного касира мґр Уляну Дячук про УДЦентр і його дії. Опісля члени Екзекутиви й названі вгорі діячі — продовжували розмови за спільним обідом.

„Відмолоджування"

Проблема відмолодження апарату УККА виринула на засіданні Політичної Ради в минулому місяці, коли не міг бути приявним на тому засіданні екзекутивний директор мґр Іван Базарко, бо в наслідок перевтоми — запротестувало його серце і він опинився у шпиталі. Дехто з приявних звернув увагу, що відсутність Івана Базарка в Головній канцелярії УККА погрожувала болюче вдарила по видайності праці Головної Канцелярії, що в таких саме випадках виявляється, чи дана людина придатна чи непридатна на даному пості. Багато приявних на засіданні Політичної Ради її членів вибухли сміхом на заввагу одного з дискутантів, як виглядав би Український Конґресовий Комітет, коли би його екзекутивним директором став дехто з тих молодих людей, які категорично вимагають „відмолодження" апарату УККА.

„КОНҐРЕСОВІ ВІСТІ"?

У „Народній Волі" з 19 червня ц. р. д-р Михайло Данилюк, піддавши критиці два перші числа „Конґресових Вістей" та, переочивши, видно, з'ясування у першому числі причин, які довели до відновлення цього органу УККА, запитує: „... Невідомо, отже, для чого ці „Вісті" створено, — чи для чергового бляшаного дзеньκоту, чи для народження ще одної посади..."

Пан д-р Михайло Данилюк є одним із віцепрезидентів УККА. Ото ж він має повне право на будь - котрому засіданні Президії УККА зголосити внесення на ревізію постанови щодо видавання „Конґресових Вістей" і переконати всіх інших членів Президії, що цього пресового органу УККА не треба, та що треба скасувати „посаду" редактора, яка коштує нашій установі аж по 100 дол. від числа „К. Вістей".

ОКІЛЬКИ ПЛАТНИКІВ УККА

Д-р Роман Барановський у своїй статті у „Нашому Голосі" за вересень 1975 р. дивується, „чому саме стан членства УККА із колись 25.000 так катастрофально змалів тепер до неповних 5 тисяч. А може й багато менше є їх тепер, бо платників поіменних за 1974 рік УККА вже не проголосив".

Насправді: 25.000 платників до УНФонду ніколи не було — так само можна б схопити з повітря будь - яке число. Теперішніх платників є кругло не 5.000, а 8.000. Поіменного списка „ще", а не „вже" не проголошено: він друкується і буде в міжчасі проголошений, як щороку.

УККА ТА ЮВІЛЕЙНИЙ РІК ЗСА

Український Крайовий Комітет для відзначення 200-річчя Америки і 100-річчя українського поселення, покликаний до життя з ініціятиви УККА, продовжує свою працю частинно у порозумінні з таким загальноамериканським Комітетом (АРБА) частинно самостійно — на внутрішньому терені українських громад. Доповідав про це на пленумі Екзекутиви УККА 13 грудня 1975 екзекутивний віце-президент Йосип Лисогір.

ЗУАДК Й ЕМІҐРАНТИ З УССР

Президент ЗУАДК д-р Володимир Галан поінформував Екзекутиву УККА на її засіданні 13 грудня 1975, що Европейське Представництво ЗУАДК-ту плянує відкриття переселенчих станиць у Відні й Римі з уваги на приїзд туди нових еміґрантів з України. Цей плян ЗУАДК стоїть у зв'язку з Делеґатським З'їздом ЗУАДК-ту, на якому виступав також його представник в Европі, дир. М. Рудко. Д-р В. Галан закликав також до підтримування традиційної Коляди на ЗУАДК.

НАКЛЕПИ ПРОТИ УККА

На засіданні повної Екзекутиви УККА 13 грудня ц. р. дискутовано також про обіжник Крайової Управи Товариства за Патріярхат УКЦ, в якому — з покликанням на неперевірені злобні плітки — закидується Проводові УККА нечесні діла, конкретно — наче би той Провід звертався до Апостольської Столиці проти творення Патріярхату УКЦ. Приявні таврували такі методи, які насправді йдуть наруку ворожій провокації. Рішено звернутися в цій справі листовно до згаданого Товариства за Патріярхат.

25-річні ювілеї і акція за УНФонд

У р. р. 1949-1950 був найбільший приплив нової іміґрації до Америки, жертв Другої світової війни. Хоча Перший Конґрес американських українців відбувся вже 24 травня 1940 року у Вашинґтоні, ще поки Америка приступила до Другої світової війни, проте щойно на четвертому Конґресі 5-6 листопада 1949 покликано до життя Український Народний Фонд. Нові іміґранти, включившись в зорганізований стан громади, заснували також багато нових Відділів УККА. Тому у цьому й наступному році багато Відділів УККА можуть і повинні відзначати своє 25-річчя. Такі почесні ювілеї відзначали вже Відділи УККА у Бофало, Н. Й., Вілямантику, Конн., та в Бриджпорті, Конн. Всі ті Відділи отримали від Екзекутиви УККА спеціяльні Грамоти, зладжені задля відзначення їхньої громадської праці та, зокрема, їхніх заслуг для Українського Народного Фонду.

УН фонд

Екзекутива УККА прагне відзначити на Загальних Зборах Відділів скликуваних з ціллю святкувати ювілей свого 20-тирічного чи 25-тирічного існування, — всіх жертвенних членів тих Відділів, наділюючи їх спеціяльними Грамотами. Екзекутива УККА розішле відповідний Заклик до всіх Відділів, але вже тепер звертається до них цим шляхом, щоби вони: 1. призначили заздалегідь дату, коли відбудуться у тих Відділах Ювілейні Загальні Збори, на яких можна буде вшанувати їх жертвенних членів почесними грамотами; на такі збори прибуде хтось з членів УНФонду, або заслужених місцевих громадян, які заслуговують на те, щоби вручити їм почесні Грамоти.

Головна канцелярія УККА стоятиме в контакті з Відділами й узгіднюватиме з ними відповідні списки. Головна Канцелярія хотіла ще в місяці листопаді ц. р. виготовити докладні списки жертводавців до УНФонду та проголосити пожертви, надіслані Відділами, — українські газети обіцяли надрукувати поіменно негайно тих жертводавців, які пожертвували 50 або більше дол.

Просимо теж голів чи секретарів Відділів прислати вичерпні звідомлення з отаких ювілейних Загальних Зборів Відділів УККА, щоби можна використати їх в нашій пресі.

До кінця цього року українська громада в ЗСА повинна скласти ще кругло 60.000 дол., без чого Український Конґресовий Комітет не зможе проявити навіть мінімальної діяльности, потрібної для української справи. Москва руз-ураз лається у своїй пресі й радіо на УККА, на її діячів, зокрема та особливо на професора Лева Добрянського, прозиваючи найпоганішими словами „буржуазних націоналістів", зорганізованих в Українському Конґресовому Комітеті. Це найкращий доказ, що УККА — сіль в оці Москви — потрібний нашій вільній громаді.

ГРОМАДСЬКИЙ КОМІТЕТ У БОСТОНІ

Створений з ініціятиви місцевого Відділу УККА окремий Громадський Комітет для вшанування 200-річчя ЗСА і 100-річчя українського поселення покликав до життя кілька Комісій: публікаційну, публічних зв'язків, мистецьку й виставкову. Громадський Комітет очолює Орест Шудлюк. На 8 - 9 квітня 1976 заплянованo „Українські Дні" у Бостоні.

Приклад гідний до наслідування

Що може зробити енерґійний референт збірки УНФонду?

Ню Йорк, Н.Й. (УККА) — Цьогорічна збіркова кампанія на Український Народний Фонд у повному розгарі. Відділи УККА, численні українські організації та сотки індивідуальних громадян надсилають свої датки в повній свідомості, що вся діяльність УККА залежить у великій мірі від жертвенности та матеріяльної піддержки української громади в Америці.

Ми живемо довгі роки в Америці й знаємо, що американський народ надзвичайно жертвенний, та що ціла мережа американських приватних організацій може існувати та вести велику працю в різних ділянках національного життя тільки завдяки щедрій жертвенності американського народу. Розвинулася навіть велика індустрія збирання добровільних пожертв на різні добродійні та гуманітарні цілі, яке переводять професійні збіркові бюра за певні відсотки від зібраних грошей.

Хоча наша громада в Америці є дуже жертвенна та патріотична, на жаль багато наших громадян стоїть осторонь від усяких збірок на національні справи не тому, що вони не є патріотами або не хотять допомогти українській справі, але прямо тому, що до них ніхто не звертається або вони не звертають уваги на збіркові заклики в українській пресі.

Багато референтів УНФонду при Відділах УККА знають ці справи дуже добре й стараються їх розв'язувати позитивно.

Одним з таких енерґійних та підприємчивих референтів УНФонду є Василь Василів, Референт УНФонду при Відділі УККА Нюарк - Ірвінґтон, Н. Дж., який знайшов певного роду оригінальний підхід до збірки УНФонду та довів до того, що Від. УККА в Нюарку - Ірвінґтоні дотепер зібрав вже більшу суму на Український Народний Фонд, ніж цей Відділ УККА зібрав в 1974 р., хоча до закінчення збірки лишається ще шість тижнів: в 1974 р. цей Відділ УККА зібрав 4,390.00, а цього року вже зібрано 5,285.00 дол.

Заки з'ясуємо „тайни успіху" п. Василева мусимо підкреслити, що він високо-ідейна людина, яка вірить в ідейність наших людей і правильність і доцільність діяння УККА в Америці.

Його методи та підхід до збірки на УНФонд є радше прості, хоч оригінальні:

Він зібрав імена й адреси всіх платників, які склали свій національний даток через місцевий Відділ УККА. Він теж одержав з Головної Канцелярії УККА імена і адреси тих платників Народного Фонду, які вплатили свої датки прямо до Централі УККА. Він контактував телефоном і особисто тих платників, які ще не вплатили цьогорічного датку та просив їх, щоб вони це негайно зробили.

П. Василів також зібрав імена та адреси тих платників УНФонду, що з тих чи інших причин перестали платити національний даток. Багато з них почали знову платити свої пожертви на УККА. П. Василів, в ході цього процесу, здобув також нових платників до УНФонду.

Керуючися рішенням Екзекутиви УККА, що всі платники УНФонду, які платять 25.00 дол. або більше на УККА річно, діставатимуть, як нагороду, „Український Квартальник." Та на цьому не кінець. П. Василів далі контактує тих платників, що склали тільки 15.00 дол. на УНФонд та переконує їх, щоб вони склали додаткові 10.00 дол. на УККА, за що діставатимуть орган УККА.

П. Василів пішов ще далі в ділянці інформаційної праці про Україну та українців. Він сконтактував ряд американських публічних і університетських бібліотек, як теж американських конґресменів і асамблеменів із запитом, чи вони хотіли б діставати „Український Квартальник," передплачуваний приватними особами. Всі відповіді були майже сто відсотків позитивні. З черги п. Василів контактує тих платників УНФонду, що склали 25.00 дол. або більше, із запитом, чи вони хотіли б відступити свою передплату на „Український Квартальник" для американської бібліотеки, конґресмена чи асамблемена в Стейті Ню Джерзі. В результаті, багато платників УНФонду, які не знають добре англійської мови або не мають дорослих дітей, які могли б користати з „Українського Квартальника," відступають свою передплату для вище згаданих американських бібліотек і конґресменів. В цей спосіб понад 20 бібліотек отримує „Український Квартальник"

У своєму звідомленні до Екзекутиви, п. Василів пише:

„Плян висилання „Квартальника" до американських інституцій — це тільки перший крок. На останньому засіданні Управи Від. УККА Управа погодилася на мою пропозицію заснувати „Фонд Книг Україніки" англійською мовою для забезпечення цими книжками деяких більших університетів нашого стейту. Треба посилити зв'язок з американським інтелектуальним світом і УККА повинен вести перед. . ."

Цей приклад роботи п. Василева є подивугідний і всі інші референти УНФонду при Відділах УККА повинні його наслідувати. З тієї дії є два позитивні наслідки: збільшення Українського Народного Фонду на терені Відділу УККА в Нюарку-Ірвінґтону та зріст передплатників „Українського Квартальника" серед американських інституцій та американських політичних діячів.

Слід згадати також, що конґресмен Генрі Гельстоскі з Ню Джерзі в листі з подякою для п. Василева вислав також чек на 10.00 дол.

Віримо, що робота п. Василева знайде наслідувачів при інших Відділах УККА.

КУЛЬТУРА, ШКІЛЬНИЦТВО, МОЛОДЬ

Про сприяння Українським Конґресовим Комітетом справі культури й науки доповідав на пленарному засіданні Екзекутиви УККА 13 грудня ц.р. віце-президент УККА о. шамб. М. Харина, — про стан українського шкільництва в ЗСА проф. д-р Е. Жарський, — про молодечі організації та їхню громадянську активність — Христина Кульчицька, — про видання УККА — летючок, коротких памфлетів і книжок — д-р В. Душник.

ЙОНКЕРС, Н. Й.

Склад членів Управи Відділу УККА в Йонкерсі, Н.Й., який зорганізовано 24 жовтня 1975 року:

Л. Кокодинський — голова; проф. О. Кулинич — 1-ий містоголова; д-р Я. Моцюк — 2-ий містоголова і секретар; мґр Б. Титла — 3-ий містоголова; інж. М. Бурчак — культ.-освіт. референт; М. Шашкевич — орг. референт; С. Гаврилюк, М. Шашкевич і А. Стахів — референти УНФонду; В. Чолій — зовнішні зв'язки; Б. Вітюк — внутрішні зв'язки; З. Бундзяк, д-р В. Кіналь, д-р Р. Трохимчук — імпрезові референти; Д. Івасютин і І. Зварич — референти молоді.

Контрольна комісія: Л. Футала — голова, В. Щур, Ю. Ковальчик — члени. Товариський Суд: мґр С. Коцибала — голова, Р. Глушко, М. Сидор — члени.

У громадах

ГАРНА ПРАЦЯ ВІДДІЛУ УККА В ДЕТРОЙТІ

Відділ Українського Конґресового Комітету на Південний Схід Мішиґену, що його очолює проф. д-р Р. Шутка, який охоплює місто Детройт, видає вже XVI рік власний „Бюлетень". За грудень 1975 появилося 8-сторінкове число того „Бюлетеню", де на самому вступі пишається заява: „З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ І НОВИМ РОКОМ ВІТАЄМО УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ".

Відділ УККА в Детройті — один з найкращих в Америці.

НОВІ ВІДДІЛИ

Новий повний склад Управи Відділу УККА в Омага, Небраска подамо в наступному числі „К. В.". У стадії засновування знаходяться нові Відділи в Керґонксоні, Н. Й., та в Ірі, Па.

КАЛЕНДАР УККА

7-го листопада 1975 відбулося засідання Президії Екзекутиви УККА. Наступне засідання повної Екзекутиви відбулося 13 грудня ц. р.

Широка Громадська нарада, заплянована спершу на 25-го жовтня ц.р. — відбудеться 10-го січня 1976 р. Доповідав про це на засіданні Президії Екзекутиви 7-го листопада ц.р. голова Комісії для студій українського життя в Америці, д-р Антін Жуковський.

НЕДУГА І ЗДОРОВ'Я

Із шпиталю, де лікував своє послаблене серце, вийшов голова одного з найбільших Відділів УККА, Філядельфійського, проф. д-р Петро Стерчо. Зате занедужав і перебуває ще у шпиталі голова Відділу УККА у Детройті, Міч., проф. д-р Антін Шутка, в останньому часі особливо заслужений в зорганізуванні й зразковому переведенні великого наукового антисовєтського симпозіюму у Мічіґенському університеті.

Обом названим заслуженим для української громади в ЗСА українським науковцям і громадським діячам Екзекутива УККА пересилає свій привіт і бажання повороту до повного здоров'я.

Лист до Редакції

Від платника УНФонду

„До Фінансового Секретаря УККА.

Вичитавши в „Конґресових Вістях" ч. 4, що Централя УККА виготовила вже Почесні грамоти для найкращих платників, які вплатили до Народного Фонду 200-250 дол., я перевірив себе і ствердив, що я став платником УНФонду в 1954 році і вплатив 240 дол. За той час я пропустив тільки 1960 рік і тому тепер залучаю залеглих 10 дол. та прошу прислати мені квітанцію на ту квоту. Вважаю, що моє ім'я повинно бути між кращими платниками й остаю з пошаною до Вас — Петро Бойко Парма, Огайо, 12 грудня, 1975".

***

Централя УККА потверджує отримання тієї суми і признає п. Петрові Бойкові повну правду: Він отримає Грамоту, як один з найкращих платників УНФонду.

„Мовиш: „Нині інші війни"
Ну, то іншу зброю куй,
Ум остри, насталюй волю,
Лиш воюй, а не тоскуй!"

Іван Франко

ДОРОГІ ГРОМАДЯНИ!

Так! Нині інші часи й вимагають інших методів! Цілі й завдання осталися ті самі! Доки наші Брати й Сестри в неволі, у тюрмі, на Рідній не своїй Землі, наші цілі й завдання незмінні! Посилені зусилля вимагають єдности в дії, багатьох рук до праці, нових умових напруг! Потрібно збільшених людських і матеріяльних ресурсів.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ намагається осягнути максимум надто скромними засобами. Невже ж Вам стояти осторонь від усіх намагань допомогти покращати долю Рідного Народу? Включіться в працю! Жертвуйте на боротьбу за краще Завтра!

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ:

— видає постійно „Український Квартальник" в англійській мові;

— намагається вибороти національні й людські права для наших Братів і Сестер у поневоленій Батьківщині;

— інформує світ про визвольну боротьбу українського народу, видаючи та субсидіюючи наукові книжки в різних мовах;

— інформує світ про положення в Україні через світову пресу;

— організує масові імпрези в обороні переслідуваних в Україні;

— апелює до Вас, Дорогі Громадяни, не стояти осторонь, а ступати з активною частиною Громадянства крок-у-крок...

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ **кличе Вас:**

— беріть участь в відзначуванні 200-ліття Америки!

— беріть участь у відзначуванні 100-річчя поселення Українців в Америці!

— підтримуйте всі акції УККА!

— складайте щедрі датки на УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ФОНД!

„Наша сила в нас самих!"

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ

302 West 13th Street
New York, N.Y. 10014

ЖОВТЕНЬ — 1975

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ

302-304 W. 13th Street, NEW YORK, N.Y. 10014

ПРИГАДУЄ, ЩО ЗАЛИШИЛОСЯ НЕБАГАТО ЧАСУ ДЛЯ ВПЛАТИ НАЦІОНАЛЬНОГО ДАТКУ

за 1975 рік до

Українського Народного Фонду.

СПОВНЯЮЧИ ЦЬОГО РОКУ ДОДАТКОВИЙ ОБОВ'ЯЗОК СКЛАСТИ ПОЖЕРТВУ НА ЦІЛІ

1) ОБОРОНИ ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ **2) ДІМ УККА**

ВИШЛІТЬ НЕГАЙНО ЩЕДРИЙ ДАТОК ДО УНФонду НА ПРАЦЮ

УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ.

Замкнення до 10-го січня 1976 р. До УНФонду на день 19-го грудня 1975, вплинуло 85,941.99 долярів

ЦЕ РІШУЧЕ НЕДОСТАТНЯ СУМА В ПОРІВНЯННІ ДО НАШИХ СПРОМОЖНОСТЕЙ І ПОТРЕБ УККА!

УСІ, ЩО СПОВНИЛИ СВІЙ ОБОВ'ЯЗОК, ОТРИМАЮТЬ ГРАМОТИ З ПОДЯКОЮ

Відділи УККА у збірці в 1975 р.

Подаємо Виказ Відділів Українського Конгресового Комітету Америки, які в цьому році зібрали і переслали до Канцелярії УККА збірки Національного Датку до УНФонду. Крім цих вплат до каси Централі вплинули ще безпосередньо вплати від організацій і громадян. Тих вплат ми не дочислили до поданого нижче виказу. Вони будуть зачислені при нашому остаточному Звіті по Громадам, що появиться в другій половині січня місяця 1976 року.

Екзекутива УККА складає щиросердечну подяку всім Хвальним Управам Відділів і Референтам збірки Національного Датку за їхній великий вклад в збірці Національного Датку. Наша подяка і тим всім жертводавцям, які рік-річно складають свою пожертву на працю Українського Конгресового Комітету Америки.

Дякуємо!

СПИСОК ГРОМАД УККА

які в 1975 році до 12-го грудня включно зібрали на УНФонд 100.00 і більше долярів:

ч. п.	Місцевість	Сума в 1974 р.	Сума в 1975 р.
1	Нюарк-Ірвінгтон, Н. Дж.	1,400.00	5,285.00
2	Чікаго, Ілл.	255.00	3,360.00
3	Філядельфія, Па.	3,205.00	3,242.00
4	Рочестер, Н. Й.	1,280.00	2,557.00
5	Боффало, Н. Й.	3,400.00	1,963.00
6	Гартфорд, Конн.	1,565.00	1,655.00
7	Джерзі Ситі, Н. Дж.	1,040.00	1,525.00
8	Бостон, Масс.	600.00	1,435.00
9	Ню Йорк Метрополітальний, Н.Й.	1,035.00	1,375.00
10	Елізабет, Н. Дж.	870.00	1,311.00
11	Честер, Па.	400.00	1,283.00
12	Янгставн, Огайо	1,000.00	1,255.00
13	Південно-Схід. Мічиген-Детройт	1,175.00	1,250.00
14	Сиракюзи, Н. Й.	1,600.00	1,200.00
15	Трой, Н. Й.	860.00	995.00
16	Пассейк-Кліфтон, Н. Дж.	1,125.00	960.00
17	Бруклин, Н. Й.	420.00	885.00
18	Бріджпорт, Конн.	470.00	775.00
19.	Бінгемптон, Н. Й.	310.00	710.00
20	Міннеаполіс — Ст. Пол, Мінн.	345.00	700.00
21	Ню Гейвен, Конн.	1,295.00	670.00
22	Ютика, Н. Й.	1,065.00	630.00
23	Вілліментик, Конн.	520.00	620.00
24	Вотерліт, Н. Й.	495.00	610.00
25	Амстердам, Н. Й.	619.00	560.00
26	Випані, Морис Кавнті, Н. Дж.	364.00	555.00
27	Йонкерс, Н. Й.	—	550.00
28	Вашінгтон, Д. К.	600.00	510.00
29	Ню Бронсвік - Бавнд Брук, Н. Дж.	565.00	492.00
30	Оборн, Н. Й.	600.00	422.00
31	Норвіч, Конн.	300.00	380.00
32	Аллентавн, Па.	470.00	360.00
33	Омага, Небраска	—	333.00
34	Редінг, Па.	120.00	285.00
35	Милвокі, Віск.	235.00	275.00
36	Маямі, Флорида	—	260.00
37	Захід. Пенсильвенія — Аліквіппа	170.00	206.00
38	Акрон, Огайо	—	190.00
39	Балтимор, Мд.	600.00	180.00
40	Ст. Луіз, Місурі	—	155.00
41	Кемден, Н. Дж.	—	150.00
42	Вілмінгтон, Делавер	—	140.00
43	Когоєс, Н. Й.	102.00	135.00
44	Гемпстедт, Н. Й.	—	130.00
45	Гейстінг он Гадсон, Н. Й.	140.00	125.00
46	Менчестер, Н. Й.	105.00	100.00
47	Гавкінс, Віск.	—	100.00

Елізабет: $1,200 на Народний Фонд з Листопадових Роковин

Дня 23-го листопада ц.р. у новій шкільній авдиторії парохії св. Володимира в Елизабеті, відбулася традиційна Листопадова Академія з рамени місцевого Відділу УККА у вщерть виповненій залі.

Вже перед тим, дня 2-го листопада відправлено Богослуження в намірені українського народу, а згодом Панахиду за героїв Листопадового Чину, яку відправив місцевий парох о. Йосиф Федорик. По Панахиді відбувся Листопадовий Апель Пластової Станиці, яку очолює станична пл. сен. Ірина Левицька. Програма Листопадової Академії почалася відспіванням американського гимну. Вступне слово виголосив голова місцевого Відділу УККА Мирон Пінковський, який пригадав світлу подію з історії українського народу. Відтак місцевий хор „Боян" під дир. проф. Р. Левицького виконав бравурно 2 пісні: „Живи Україно" (сл. О. Олеся, муз. М. Гайворонського і „Україно — Зоре" (муз. Е. Козака, ар. Р. Левицького. Інсценізацію „Листопадові Роковини" виконала Пластова Станиця, за що належиться їй признання. Рецитатор ст. пл. Ст. Боднаренко. Згодом слідувала деклямація „Львів" (Р. Кухаря), яку виголосив учень 9-ої кл. Школи Українознавства — Андрій Сагайдаківський. Учні 2-ої і 3-ої кл. Школи Українознавства виконали збірну деклямацію „Наш Львів" Ів. Савицької. Гурток юначок „Проліски" продеклямував вірш „Скорбна мати". Фортепіянове сольо „Листопадові мельодії" виконала уч. 6-ої кл. Школи Українознавства У. Пінковська, за що публіка нагородила її численними оплесками. Відтак слідувала Збірна деклямація „На сторожі", яку виконали учні 5-ої і 6-ої кл. Школи Українознавства. Останню точку програми виконав хор учнів парохіяльної школи св. Володимира під дир. проф. М. Демчишина — 2 пісні: „Гей ми юні українці муз. Спєх і „Земле моя" (муз. Ф. Колесса. Академію закінчено відспіванням українськкго національного гимну. Назагал Академія була вдалою імпрезою, добре зорганізованою і тривала лише 1 год. 15 хвилин.

Належиться подяка нашим молодим організаціям та їхнім виховникам, передусім учителям М. Бокало і І. Сагайдаківській зі Школи школи п-ні О. Мельничук, як також і довголітнім виховникам Пластової Станиці пл. сен. О. Осередчук, пл. сен. Ю. Яцусьові і пл. Хр. Закаляк за їхню працю.

Святкуючи і відзначаючи світлі Роковини Листопадового Чину наша громада не забула також і про Національний Даток і збірку на цілі УККА, яка у висліді дала суму 1,200 дол.

Н. Н.

„Єднаймося, братаймося
В товариство чесне,
Най братерством, щирими трудами
Вкраїна воскресне!"

Іван Франко

УКРАЇНКИ Й УКРАЇНЦІ!

Чи пішли Ви за закликом Великого Каменяря?

Чи є Ви в рядах активістів Відділу УККА?

Чи є Ви платниками на Український Народній Фонд?

Якщо ні, послухайте заклику Івана Франка...

Зактивізуйтеся у своїй Громаді для загального добра!

Включіться в працю УККА й жертвуйте на УНФонд!

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ

— координує діяльність Українських Громад в Америці;

— інформує американський політичний світ про поневолення наших Братів і Сестер Москалями в Україні;

— намагається обороняти національні й людські права Українців у поневоленій Батьківщині;

— дбає про добре імя Українців в Америці й у вільному світі;

— „...братерством, щирими трудами" змагає, щоб Україна стала рівноправною в народів вільних колі.

Невже ж не наказує Вам Ваше сумління іти за закликом І. Франка?

Як не ми, то хто допоможе поневоленим нашим братам і сестрам на Рідних Землях?

Пригадайте свої задуми під час відходу з рідних порогів!

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ

302 West 13th Street
New York, N.Y. 10014

ЖОВТЕНЬ — 1975